د حسرت اوښکي

(شعري ټولګه)

شاعر
محمد طاهر دوست

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

....

د کتاب نوم: د حسرت اوښکې

شاعر: محمد طاهر قلمدوست

اړیکه: ۰۷۰۸۴۷۰۶۹۸

کمپوز: عبدالوهاب مومند

اړیکه: (۷۴۹۰۴۳۸۳۴) wahabmomand90@gmail.com

خپرندوی: بغلان ادبي بهیر

خپرنځی: شمال خپرندویه ټولنه/مزار

چاپ شمېر: ۵۰۰ ټوکه

چاپ وار: لومړی

چاپ کال: ۱۴۰۱ل / ۲۰۲۲ع کال

کچه: رقعي

ددې کتاب د چاپ، پر ویب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق
له خپرندویې ټولنې سره خوندي دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

څوریدلي هیوادوالو ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اېرو لاندې غمی

هر څوک شاعر دی خو هر څوک شاعري کولی نه شي. شعر پنځه اساسي عناصر لري، چې د هر انسان په وجود کې نغښتي دي، خو هر يو يې د رابرسېرولو جوهر نه لري. هره مرموزه، ښکلې او عاطفه لرونکې وينا؛ چې د فکر، خيال، تصور، آهنګ او د احساس توکي ولري، شعر رامنځته کوي. ځينې شاعران داسې وي چې په شعر کې ښکلا ته ژمن پاتې کېږي او ځينې شاعران بيا په شعر کې فکر پالي، زه بيا د دوی ترمنځ د بېلوالي پوله نه شم رامنځته کولی، ځکه ژوند هم ښکلی دی او هم دې ته اړتيا لري چې انسان يې د ښکلا لپاره پرې فکر وکړي. زه چې اوس د کوم شاعر پر شعرونو غږېږم، د بغلان ولايت داسې مخور شاعر دی، چې پر دوه ملي ژبو شعر وايي او په خپل شعر کې د ښکلا څخه ډېر فکر پالي، خپلې تجربې بيانوي، تر څو زلمکي ځوانان د ژوند سمې لارې ته بدرګه کړي.

شاعري جرئت غواړي او الهام رياضت ته اړتيا لري، تر څو پالنه يې وشي، همدارنګه ښه شعر هغه وخت ويل کېږي چې قلم را واخلو او د کاغذ سپين ډګر ته را ودانګو، خو که مو وېره پيدا کړه، نو بيا هېڅکله شعر نه شو ليکلی، قدرمن استاد (محمد طاهر قلم دوست) خپل مخاطب ته همدا وايي: چې ته ما له شعر ويلو نه مه ډاروه، زه يې خامخا ليکلی شم او دا چې څنګه به وي؟ بېرته ما پورې اړونديږي:

اسانه شاعري نه ده چوپ کېنه قلمدوسته
که وشومه د خلکو د خنــدا په تا يې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلمدوست صاحب یو وخت ما ته یادوونه کړې وه، چې ده تر شپږم ټولګي پورې عصري زده کړې کړي دي، خو له شاعرۍ څخه یې داسې ښکاري چې د خدای تعالی یوه ورکړې ډالۍ ده:

تعلیم مې دومره نشته قلمدوسته ګرم نه یم
کله ادیبانه غــزل او کله عامــــــیانه کړم

ځینې وخت شاعر د ریاضت په پایله کې دومره ښکلي شعرونه وایي، لکه څنګه چې له ګل ګلاب څخه ښکلي عطرونه خېژي او بلبلان ترې راغونډ وي، د همدې ریاضت شیبې څخه بیا شاعر دومره خوند اخلي چې مدام ځانګړتیا خوښوي او له خپل ځان سره د دنیا په اړه غږېږي، ما مخکې هم یادوونه وکړه چې قلمدوست صاحب د افغانستان په دوه ملي ژبو عالي شعرونه لیکي، دی خپله وایي:

ما پرېږدئ له قلم سره تنها یوه شېبه
چې ولیکم غمونه د دنیا یوه شــــېبه

***

په پښــــتو او پـــه دري ژبـــه شــــعرونه
قلمدوست غوندې جوړ کړی متون چا دی

د محمد طاهر قلمدوست په شاعري کې مینه، وطن پالنه، پردېسي، د ښځې حجاب، د ځوان لارښوونه او نصایح مضمامین ډېر برجسته راټول شوي دي، قلمدوست صاحب وایي: چې پخوا شاعر نه وم، لیکلی مې شول خو د زړه خبره مې ویلې نه شوه، اوس یې چې ویلی شم خو لیکلی نه شم، مانا دا چې د ځوانۍ انرژي ورسره نشته، دا خبره د نورو لپاره درس دی، چې ځواني د خدای تعالی ستر نعمت دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس چې ویلی شم، لیکلی نه شم
لاسونه رېـــږدي، ټینګولی نه شم

په فاني دنیا کې د انسان شته والی موقتي دی، مرګ حق دی او هیڅوک دا دنیا تل ساتلې نه ده، په دې دنیا کې انسان یواځې یو کرکټر دی او ژوند کول یې لوبه ده، که همدا انسان نن وي او که نه؟ خو لوبه «ژوند» دوام لري او پر ځای یې بل کرکټر «لوبغاړی» راځي، یواځې هغه څه چې موږ په هغه دنیا کې په درد لګېږي، د انسان خپله اعمال دي:

دنیا لکه پیاله د میو ګرځي لاس په لاس
مدام نه وي یو چـــا سره مینا دغسې ده
***
نه کول دنیا پورې خـــواري که پوهېدلی څوک
هسې یقین نشته ده خو کاشکې چې لیدلی څوک

د همدې پورتني وروستي بیت پر مانا صوفي شاعر «عبدالرحمان بابا» هم وايي:

دا دنیا په احـــمقانو ده ودانه
دانا نه کا په دنیا باندې غرض

د ګوتو په شمار قافیوي جوړښت کې قلمدوست صاحب د قافیو ګرامري ترېښت خیال نه دی ساتلی، کېدای شي یو لامل یې دا وي چې د نوموړي د دري شاعري اغېز پر پښتو خور شوی وي. لکه: په ۵۴مخ غزل کې «تبۍ» چې ښځینه نوم دی، نو شاعر د نورو قافیو همغږۍ لپاره چې نارینه کلمې دي، دې کلمې ته هم د نارینه کلمې بڼه او تلفظ یې ورکړی دی. همدارنګه ۶۶مخ غزل کې شاعر د (ګاونډی، نری او پردی) کلمو لپاره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستيو بيتونو کې د (بړلۍ او بټۍ) بڼه د نارينه کلمې (بړلی او بټی) په شکل راوړي دي.

د مخور شاعر (محمد طاهر قلمدوست) د شاعرۍ په اړه ځکه «تر اېرو لاندې غمی» تر سرليک لاندې وغږېدم، چې غمی تل ارزښتمن وي، ولو چې تر اېرو لاندې هم شي نو بيا يې هم ارزښت خوندي وي او هر يو يې د پلټلو هڅه کوي، چې ځنګه تر سترګو شي نو بيا يې هر يو خپل مال ګڼي. ډېر مشهور شاعران دي، چې ښه شاعري کوي او ښه مضامين په خپل شاعرۍ کې رانغاړي، د قلمدوست صاحب شاعري هم زما پام يې هغه اړخ ته را اړولی دی، چې د ځينو مشهورو شاعرانو په څېر د مضامينو له اړخه د مرام هماهنګي يې يوه ده، يو درد لري او يوه خبره په بېل انداز سره کوي، درویش روښان وايي:

ښار مې هديره شــــوه، هديره تر ښاره لويه شوه
نور به په پردي جنګ کې لا څومره تاوان وکړمه

په همدې موضوع کټ مټ قلمدوست صاحب وايي:

د وطن نيــــمايي خـاوره هديره شوه
ماشومان مو يتيمان شول ځکه ژاړم

همدارنګه په بل ځای کې بخت الله ربتين وايي:

اټن کې ټول وو راسره او جنګ کې وتښتېدل
ربتينه! څه د ايجـــــــړاګانو ملګرتيا مو وکړه

قلمدوست صاحب يې بيا په بل طرز داسې وايي:

ياران ورنه چاپېر لکه مچان وو په هستۍ کې
اوس وينمه سوړ شـوی دی بازار د قلمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې ترخنګ د تعليم ارزښت، واقعي مينه، له بازاري مينې تېښته، خپله شاعر ته لارښوونې، نهيلي، د زړه نازک والی، د سوشل مېډيا منفي اغېزې، د کار ارزښت، د صنايعو اعلا کاروونه، د ښځې غلامي، له ګاونډيو هېوادونو سره سيالي، د وطن مينه، د مور او پلار احترام، د ځوانۍ ارزښت، د همسايه خيال ساتل، د لوږو خرڅول، داسې تعبيروي چې د دوی پلرونه تاجران بولي، همداسې ورته لا ډېرې موضوع ګانې د قلمدوست صاحب په پښتو اشعارو کې رانغښتل شوي دي، زړه مې غواړي چې د قلمدوست صاحب په شاعرۍ لا ډېر وغږېږم او ډېرې سپينې پاڼې پسې تورې کړم، خو د کتاب د سريزې اصول راته اجازه نه راکوي، ګنې په زړه مې ډېرې خبرې پاتې شوې، د ادب لارښوونکو، استادانو او بلبلانو ته بلنه ورکوم، چې د قلمدوست صاحب په شاعري باندې خپل د قلم طبعه وازمايي، ځکه نوموړي شاعر له قلم سره ياري ښه پاللې ده او د زړه خواله يې په آهنګينو لفظونو په شاعرانه انداز کې د ستايلو وړ ده، نورې خبرې به «تر ابرو لاندې غمی» اړوند دوی به کوي، زه باوري يم چې پخوا او وروسته له دې هم هر ادبي مجلس به د قلمدوست صاحب په اشعارو ښکلی ښکاري، نو ځکه وايم:

محبوب د شاعرانو چې ازاد وايي شعرونه
شاعر قلمدوست هم مې رابللی که راځې

په ډېره ادبي مينه
عبدالوهاب مومند
۱۴۰۱/۶/۱۸
بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حسرت پاڼه

د قتیبه ټاټوبی د قیمتي غمیو ډک کان دی، د کرکر د ګلونو بهار بې خزانه موسم او د چونغر د بلبلانو ترنم یې د اهونو سترِیا فرهنګ سره له آره نا اشنا دی، د حریت او نصیحت زمزمې یې په طبیعت کې انګازې کوي، ښایي په قره باتور کې توریالیو تاریخ، لکه د چشمه شېر د شنو اوبو روان کاروان همداسې ځلېدونکي خلق شوی وي، نه به یې د محدثینو په ګلبڼ کې د روایاتو کمی راشي او نه به یې دا خاورینه کُره د ورکو اتلانو تاریخي پاڼو د زړښت حسرت وخوري، ته وا دې خاورې ته داسې دعا شوې چې په هره باڼه کې یې ناتوړل شوي غمي پراته دي.

دقیق یوې لسیزې وړاندې د شعر الهام څپې د کرکر د ګلونو په بڼ کې په محمد طاهر قلمدوست خپلې وزرې وغړولې، هغه یې د مرموز ژونده رابهر کړ، یو پټ غلی احساس چې په سینه کې یې دننه بلېده، هغه لمبه د عشق په داسې رسوایي بدله شوه، چې د حسرت اوښکو پاڼې یې رنګینې کړې.

زه پړ ومه پخوا تر دې چې نه وم مېین شوی

کارونه د تقدیر و مېینتوب مې بهانه شوه

د ژوند مزل سپین ږیري قلمدوست د بدن غړي کمزوري کړل خو د زړه شوق یې ماتوی ونشو، د بدن د غړو درد سربېره قلمدوست له داسې درده کړېږي، چې د احساس اوښکې یې د پاڼو پرمخ ناڅي، اوس یې له درده چم خبر شوی، د هغه درد رسوایي د حسرت اوښکې جوړې کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعرونه د ډېر درده ليکل کېږي قلمدوسته
ټول خلک شول خبر ستا په ژړا کلي په کلي

قملدوست د خپل عمر تقريباً اته لسيزې مزل پای ته رسولی، د طبيعت ناخوالو له څو اړخه پوخ کړی، د عمر په وروستيو شپېو کې يې د مينې سودا وکړه او د عشق د ښار سرګردان سوداګر شو، قلمدوست د نصيحت او ښېګڼې سودا په خلکو وړيا پلوري.

اوس چې ډوب شوی يم په عشق کې بيا وتلی نشم
ســـزا مــې دا ده، نا ببـــره دا ســـودا مې وكــــړه

د مينې دا سوداګر د عشق له هتۍ نه صبربېدونکی بربښي، ان چې خپل ځان پورې هم حيران دی، د مينې له سمندره خړوب شوي زړونه د عمر تر پايه ميين پاتې کېږي.

په بوډا توب کې قلمدوسته عاشقي نه ښايي
نو چې تراوسه زه كــــومه نو بلا مې وكړه

قلمدوست د وخت ارزښت لکه الهي نعمتونه په کره ډول پېژندلی، ژوندانه د وخت او وار کانې په خپل ځای درانه بولي، د هغه تللي حسرت په حسرت کې اوښکې بې مزې ګڼي چې د بخت مزي يې په وخت نه وي تړل شوي، هغه د وخت او وار ارزښت او د مړو فرصتونو پسې د حسرت اوښکې د انسانانو مخته داسې انځوروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر کار په خپله وخت کې ښه کېدای شي قلمدوسته
نو وخـــت د وخته تېـــر وو په زارۍ کله کېـــده

قلمدوست د نصحیت انګازي اعلا او ادنا لپاره لکه تلل شوي کاڼي پوخ وزن لري، د راتلونکې پښېمان حسرت خوړونکی غواص ته د طبیعت نامنظم مخ لوڅوي، چې د ژوند د سمندر کړلېچونه یې په ذهن کې سرېښ وي.

دنیا تل برقرار نه وي کله څنګه کله څنګه
تل دا حسن دیار نه وي کله څنګه کله څنګه

قلمدوست د ابادۍ معمار ښه پېژندلی، معلم په توره شپه کې د ټولنې بلېدونکې روښانه ډېوه د هر کاسب د سترګو لید بنسټ ګڼي، لکه د مستو څپو لاندې د سمندر قیمتي تَل، کټ مټ لکه د مېوه لرونکې مېوې ریښه چې دنیا ته یې د ثمر ښاخونه غوړولي دي.

اساس د ابادۍ د هر وطن وي معارف کې
روزلي د معلم ټول ماهران د معارف کې

ټولنه لکه د رنګونو دوکان له بېلابېلو اقشارو جوړه ګډوله ده، د هر رنګ بازار دی، انسان به د هغه رنګ اغېز اخلي چې کوم سره لاس او ګرېوان وي، دغه رنګونه کله د رسوایي حد کې د وفا جامونه ماتوي او کله د محراب له انګړه معصیت خړوبوي، داسې چاپېریال کې د قلمدوست له قوله حیا د معاملاتو له بهیره بهر ګوهر ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غله چې کله غلا کړي په تياره کې ورته ورشي

دوســتان او اشـــــنايان بيا په رڼا دې غولوي

د کايناتو مالک د رياضت کلا ته خپل د ببښنې ور پرانيستی دی، د معنويت مشتريانو ته د دې پټ ور رښتينی راز ښه مالوم دی، له دې ښاره د هرې نياز غوښتنه روا ده، لکه په نيمو شپو کې د مالک سره د عابد نيازونه، که د رحمت وزر يې په سر لاس تېر کړ د دارينو شتمن يوازې هم دی وبوله.

کوم شی که دې پکار وي قلمدوسته ورشه واخله

خرڅېـــــږي په ارزانه په دوکان د نيـــمې شپـــې

د حسرت اوښکو کتاب باندې به علمي بحث د نظر خاوندانو ته پرېږدو، په پای کې محترم استاد محمد طاهر قلمدوست ته د هغه د لومړنۍ پښتو شعري ټولګې (حسرت اوښکې) چاپ مبارکي ورته وايوو، هيله من يوو راتلونکی نسل د دردمن قلمدوست د حسرت اوښکې د قلمدوست صيب د هيلو په زرغون پسرلي سره ور وچې کړي، له لوی رب ج د کرکر ګلونو کاروان همداسې روان او ګړندی غواړو.

په ادبي مينه

بغلان ادبي بهير

عبدالمبين صافی

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمد

اې ربــه تل تــــر تلــه بر قــــــرار ته يې ته
د خپــــل عبــــــاد د حاله خبــــردار ته يې ته

يواځې يې دايم قايـــــم ملـک د ټـول جهان
بې نايـــــب او وزيــــر او مســـــتشار ته يې ته

تغير او بـــــــدلون نه لرې همـېشه بر قــــراره
حی القيــوم د ټـول جهان واکــــدار ته يې ته

صبور يې، هم بصير يې، هم سمـيع او هم بديع
قـــــادر يې تـــــوانا او بــــــرد بـــــار ته يې ته

اګـــاه يې په ګناه د بنــــــدګانــــو په هر وخت
پټـــــېږې، نه د تـا نه خــــو ســــتار ته يې ته

تور مخی قلمدوست او امېدوار دې د رحمت يم
په خپــــل کـــــرم مې وبښــــه غفــار تــــه يې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

بېشکه د ټول انس او جان سردار دی محمد(ص)
په ټـــــولو انبــیاوو علمـــــدار دی محمد

اول دی په باطـن پیدا صورت کې اخرین دی
د حضـــــرت بابا صـــاحب افتـــخار دی محمد

شپـــه او ورځ ژړل د ګنـــاهګار امـــــت د پاره
امـــت د پـــاره تېر د مــــور او پلار دی محمد

په روی دده جهـــان او کایـنات دي پیدا شوي
الله ته ډېر محبوب او هم رویـــــدار دی محمد

زه یمه قلمـــــــدوست او امتــــــي د محـــمد یم
شفـــــیع د مجـــرمان زما بــــــادار دی محمد

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

ربه! ما او زمـــا يار په لاره ســـم کړې
د توفيق او کاميـابي مې هر قـــدم کړې

عمر تېـــر شـــولو په لهو او لعـــب کې
ستا له وېرې دواړه سترګې مې په نم کړې

زه حيران او خوار و زار په زړه زخمي يم
په خپـــل فضـــل پرهـرونه مې ملهم کړې

ګنـــاهـــــونه زمـــا وبښـــــې اې ربـــه!
د قيـــامت د خرخشـــو نه مې بې غم کړې

په محشــــر کې چې وي لمر د سر له پاسه
د رحمت سيـــــوری مې لاندې په کرم کړې

قلمــــــدوست يمـــــه اې ربه ګنـــاهګار يم
په خپل فضـــــل دې مې بچ له جهـــنم کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حيران يمـــه دوســـتانو عجيــبه زمـــانه شوه
ورونــه شــول پــردي او تر مطلبــه يارانه شوه

دوکـه او فرېبــونه په يـــو بل بانــدې خرڅېږي
په چل روان دي خلــک اشــنايي يې رندانه شوه

زه پړ ومه پخـــوا تر دې چې نه وم مييــن شوی
کارونه د تقــدير و مييـــن توب مې بهـــانه شوه

ناصــح چـــې نصيــحت راته کاوه په پټــه پټــه
قسمت وګورئ خلکـو! رسوايي مې هنــګامه شوه

سهار چې شي د ښځو اجتماع جوړ شــي بازار کې
دوســـتانو چا ته وژاړو عجيـــبه مېـــړانه شوه

وينا دې هېڅ څوک نه اورې چوپ کېنه قلمدوسته!
چې پت غيرت لرې، د هغـــوی تريخه ژوندانه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې ژاړي لکــه وريـځ چې په پسرلی وژاړي
لکه ماشوم چې مور يې مړه وي په څګېروی وژاړي

لکه کوچــی چې بــاروي کډه ايلبـــــند په لورې
يار يې د يار له غمـه ناســـته په کېـــږدی وژاړي

د يار د غمـــه زه چـــې ژاړمـــه پـــه چېـــغو چېغو
لکـــه بنـــدي په جېـــلخانه په بې وســـی وژاړي

چې کمبخـــتي ته مې نظـــر کړمه بيـــا وژاړمه
لکه حاکـم ته چې محکـــوم ډېـــر په زاری وژاړي

چې تېـــروي عمـر مستـــی او خنـــداګانو کې تل
داسې وخت را به شـــي چې ډېره په سختی وژاړي

نو قلمدوســته! ته چې ژاړې بيـــا قلــم خو دې هم
در ســـره ژاړي بيــا به هـــم په عــاجــزی وژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژمـــی را روان دی په وطـــن کې کار او بار نشـته
پېژنـــي ډالر خلــک يو بل پـــورې غمخوار نشته

نه سوځـــي په حـــال د بېوسانو د چـــا زړه ولې؟
رحم په مظلوم نشـــته او هم د خـــدايه ډار نشته

نه ګوري خپلوي ته چې په لاس کې ورتـه ورشي څه
ورور تـــه د ورور قـــدر روپيـــــو په مقـــدار نشته

څنــګه زمانه شـــوه د حقـــدارو حـــق پايمال شولو
مشـــر کشـــر نشـــته احتـــرام د مـــور او پلار نشته

څـــومره چـــې خبرې کـــوي خلک د يـــو بل سره
وي په چـــل روانـــه او رښـــتيا يې په ګفـــتار نشـــته

راشه قلمدوســـــته! چې و خـــدای ته عريضـــه وکړو
پـــرته د هغـــه نه بـــل د هېـــڅ چا اقتـــدار نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه کوڅې ته چې ورتلم هغه دلدار نشـــته اوس
چې مې لېږلو یار حضور ته ها ریبار نشـــته اوس

په زړه زخمـــي د غـــمازان د لاســـه یمـــه ربه
ته پرې خبر یې څه پرې وشو ها دربار نشته اوس

نن په دنیا کې څه چلېږي ټول دوکه او چـــل دي
چې صداقت پکې خرڅېـــده ها بازار نشـته اوس

چې راسره وو په هر ځـای کې ښه ملگری همېش
چېـــرته به ولټـوم خـــدایه هغه یار نشـــته اوس

د اخلاصمـــــندو ورتـه لیـــکه و زیـــارت د پاره
زمان بدل شو څنـــگه وشـــو ها مزار نشـته اوس

نو قلمـــدوسته عالمـــان خـــو دي هغه عالمـــان
چې په زړه کېني د سړي هغـــه گفتار نشته اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوانیه! ولاړې رانه چېــــرته به دې بیا لټوم
ورک مې کـــړې یې په کلــــي په بېدیا لټوم

هغه یاران چې صـادقان وو خدایه چېرته لاړل
یاران خو ډېر دي، مګـــــر زه ها ملګرتیا لټوم

چې راســـره وو خو په قـدر یې زه نه پوهېدم
رانه چــــې تللـــي دي ادې او هـــم ابا لټوم

ادې وه څومره مهــــربانه او ابا مې غمــــخور
ورته خوښـــي او خوشحالي اوس په دعـــا لټوم

سیند د دنیـــا ده د څپـــو نه ډکې خیال وســـاته
ګوره چې ډوب نه شې چې بیا به دې په چا لټوم

غمجن مه کېږه قلمــــدوسته زه دې یم ملګـــری
زه همېــــشه د عزیـــزانو خوشــحالتیا لټـــوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نازېدمــــــه پر تا ډېره اشــــتباه مـــې وکړه
چې نالیدلې مې ځان ګڼ کــــړلو خــطا مې وکړه

زه وم ساده او د پی، مخــــو په چل نه پوهېـــدم
په یـــارانه کې په هغـــه ګمـــان د تا مـــې وکړه

اوس چې ډوب شوی یم په عشق کې بیا وتلی نه شم
ســـزا مې دا ده نا ببــــره دا ســـودا مـــې وکـــړه

عهـد مې کــړی و چـــې نوره عاشـــقي نه کـــوم
دا ســـتا ګلرنګ مخ مې چې ولیـــدله بیا مې وکړه

په بـوډا تـــوب کې قلمـــدوسته عاشـــقي نه ښایي
نو چـــې تر اوســه زه کـــومه بیـــا بـــلا مې وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د انســـانانو پـــه جامـــو کې پړانګان ویـــنمه
انسان په شـــکل وي خویـــونه د حیـــوان وینمه

ګاونډ یې نه لري سوکړک ټـــول ماشومان یې وږي
او د حاجي صاحب په کور هر وخت مهمانان وینمه

حیـــا او شـــرم وکـــړه بار ددې وطـــــن نه لاړه
ټول رواجـــونه په وطـــــن کې د غربیـــان وینمه

رانجه په ســـــترګو او نکـــــریزو په لاسـو د کوره
وځـــي بازار ته تـــر ماښـــامه فاســـقان وینمه

اې وطنـــــوالو! افغـــانان خو بې غیـــرته نه وو
دوی باندې څه وشول چې اوس یې بې پتان وینمه

ته غاړه خلاص کړه قلمــــــدوسته او لیکـــنه وکړه
هغه چـــې نه قبـــلوي بیـــا یې په ارمـــان وینمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورکۍ

ته مسلمانه يې پتــمنه او ديندار‌ه خورکۍ
راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خورکۍ

سياسره ښه ده چې په کور وي ناسته
د نارينــه نه يې وي هــره خـواسته

د کوره مه وځه چې نه به وي بېماره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکــرونه د بازاره خورکۍ

کوم شی که درته ضرورت پيښېږي
يا کومه بله مصــــــلحت پيښېږي

کوم چې مطلوب به دې وي، وغواړه د پلاره خورکۍ
راځــه نور بــس کړه چکــرونه د بازاره خــورکۍ

شيــــطان دښمن زموږ د دين دی
ناست په هر ځای کې په کمين دی

لږه خيال ساته کور کې کېنه په قراره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکـــرونه د بازاره خورکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه په کور کې په پرده وي
ښه په عـــزت او دبـدبـه وي

يو څه پام وکړه اخرت ته دې سرداره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکـــرونه د بازاره خورکۍ

قلمدوست ستا ديني ورور دی
او ستا له غمـه تل په شور دی

نصيـحت واوره ووېـرېـږه له قهاره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خورکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قلم مې ژاړي لاس مې رېږدي څه ليکلی نه شم
د غم کتاب مې دی پرانيستی خو لوستلی نه شم

د زړه کونجــونه مې دي ډکې د غــمونو ځينې
رقيبه ســتا د لاسه هېــڅ چا ته ښــودلی نه شم

غم چې د غـم د پاســـه واچوې ځايېـــږي کله؟
زړه به مې وچـــوي نو څه وکــړم ساتلی نه شم

ارمان مې پاتې د نګار دی د بوســـې په زړه کې
يارانو ګورئ! حيــا راشي بيا غوښـــتلی نه شم

هغه جامونه چې مـــې سر کړه مخکې ښه په مزه
ږيره شوه سپينه اوس شرمېـــږمه څښــلی نه شم

زړګی مې ډک دی د غمــونو قلمـــــدوسته ياره!
چې خپه کېـــږي پرې اشـــنا ځکه ويلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که مرګي پرېښودم بهــــار ته بيا غزل ليـــکمه
ټپې، چار بيته، رباعـــي ور ســـره مـــل ليکمه

زه خپله زوړ يم طبيـــعت مې د ځواني په لورې
مخه دې کړې نو مجبـــور يـم چل او ول ليکمه

مخکې د شعـــر او شـاعري فکر مې نه وو په سر
اوس چې ليکـــمه د عســـل په ځای حنظل ليکمه

مضمون يې تريخ شي رانه زه پخـپله نه پـــوهېږم
ګمان مې دا وي چې خـــواږه لکه عســـل ليکمه

يمه بېـــتابه لاس مې رېـــږدي سپين ږيرى يمه
نو ځکـــه کلــــه به د ځــــان کله د بل ليــکمه

زه قلمدوست يم ژوند مې تېر شـــو له قلمـــه سره
څه باک يې نشته چې د غل په ځای کې مل ليکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په لار روان ګوتـــــې شمېـــــرم، غرېږم ځانه سره
ناکـام د مینـــــــې یم، ژړېـــــږم د ارمــــانه سره

بېلتـــانه ډېر یمــه رټلـــــی هوسېـــږم زړه کې
داسې وخـــت را به شي چې ووینـم جــانانه سره

دومره جفــا چې پر ما کـــړی ده ګناه مې څه ده
دا زما خواسـت دی چې یې عمر شي خپګانه سره

که ټول عمر په جېلخانه کې تېر شي سخته نه ده
رب خـــو دې مـــه کېنوه یـــو ګړی نادانــــه سره

زه قلمــــدوست یم ځـــــورېدلی د اشـــنا د لاسه
وداع به وکــــــړمه په چېــــــغو د جـــهانه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دور د ژونـــدون په يوه حـــال نه پاتې کېږي
ښايست د سپين بشر او د شين خال نه پاتې کېږي

مـــدام زما زارۍ او د خـــوبانو حســـن نه وي
مغـــرور مه کېږه ګلې ستا جمـال نه پاتې کېږي

دنيا ځای د ازمـون دی صـــداقت وکـــوه ياره
اوس خلکو سره ښـــه کړه بيا مجال نه پاتې کېږي

هر څوک که پخپـــل حق باندې قانع اوسي يارانو
وهـل ټکـــول نه وي بيا جنـــجال نه پاتې کېږي

ملت که په نفاق اختـــه شي ګوره قلمـــــدوسته
وطن به شي بر باد بيا استـــــقلال نه پاتې کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

عـادل زمـا د سترګو تـور دی
عادل رڼا زموږ د کور دی

ددې سره مې غم غلط شي
عادل زما د زړه ټکور دی

کور او ماحول پرې ښه ښکارېږي
باغچه د زړه مې پرې سمسور دی

ماشومان ډېر دي خدای دې ډېر کړي
خو هغوی نور دي عادل نور دی

دعا کوم ورته د اخلاصه
ان شاءالله! رب ته منظور دی

که قلمدوست ورنه خپه شي
بیا خامخا ورته پېغور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېوه د علم په وطـــن کې فـــروزان کړې ربه
هر يو بچـــي د افغـان ښه ښه عالمـــان کړې ربه

علم به څـــه کړې چې عمل دې د اخلاصه نه وي
پخپله علـم بانـــــدې مونږه عامـــلان کړې ربه

نشته ده علم چـــــې د ژبې په نفــاق اخته يوو
تاجک، پښتون، هزاره، ازبـــک افغانان کړې ربه

هغه چې دا نفاق جوړ کړی دی زموږ په منځ کې
ته يې زمـــوږ د حـــاله زياته پرېـــشان کړې ربه

هر يو وګـــړی د وطـــن دی د افغـــان په نامه
نفاق مو لـرې او ابـــاد افغانســـــتان کـــړې ربه

قلمدوســــــت وايي زه دعـــا کـوم الله حضور ته
روان په سمـــه لاره ټـول مسلمـــانان کړې ربه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې راته وايي، څه! دنيا نه لاس په سر شه
راحـــت ارامي نشـــته څه مجنون او قلندر شه

يوه ټـــوټه مړۍ يوه شــــړۍ در ســـره واخله
د ډېره بد بيــــني او د نفـــاق ځيــــنې بهر شه

پښتون د هـــزاره دښـــمن، تاجـــک د ازبکانو
ټول لاره د خدای پريښي دي د دوی نه مرور شه

ورور د خپل ورور سره دښـمن ده په يو کـور کې
وځـــه د دوی نه لاړ شـــه مــجرد لکه قمـــر شه

هغه چې ښه واعظ دی او عمـل يــې د ځان نشته
بيان يې بې تاثـــير وي صدقه ددې منـــبر شه

رښتيا چې ګـــوزاره ده داسـې خلکو سره سخته
نور څه کړې قلمــــدوسته هله ژر شه په سفر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

الله نه غـــواړمه توفيـــق زه د روضـــې د جانان
چې مې داخل کړې يو ځلـــې په دروازې د جانان

د ټول جهـــان چې څه خـــوبان دي د جهانه سره
ټول صـــــدقه شه د روضې د مــــنارې د جـــانان

په خپــل کـــرم دې ربـــه يو ځـــلي مې ورســـوه
که مې نصيـــب شي چې شم ځـار د مقبرې د جانان

خدايه ور مې وړې چې خاوره يې په مينه ښکل کړم
رانجه په ســــترګو وکړم خـــاورې د لارې د جـانان

اسمان ده جيګه ځمکه ټينګه لاس مې نه رسيـــږي
تويـــوم اوښـــکې د هجـــران په فـــوارې د جانان

مشـــرف مې کړه په خپـل کور او د حبيب روضې ته
شفاعـــت وغـــواړم په چيـــغو او نـــارې د جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند دې تېر شو دښمني او عداوت کې
څه دې کـړي و تـاوان په اخــوت کې

دنیا ټـول روان په لـور د تــرقي ده
موږ تر اوسه لا ویــده یوو په غفلت کې

د جـاپان ســره ازاد په یــو نېــټه یوو
پرمخــتګ کـړی هغـوی په صداقت کې

واکداران موږ پـه تیــارو کې وو ساتلي
خپله ډوب وو، پـه چـرچو او عشرت کې

د مامور معـاش د کور خـرچه نه کېږي
ټول جوړ کـړي بلډنګونه په خیانت کې

ټول ککــړ دي د یو مخــه په حــرامو
ځکه نه پوښتي هېڅوک په حکومت کې

ډېر غریب یــوو او بې وسه په نړۍ کې
څه عزت وي قلمــدوســته په ذلت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نړۍ نشته افغـان نه در په در ځــوک
هم بې وسه ناتوان خـــوارو ابتـــر ځوک

دښمنـــي ته وي ولاړ هـــر يو پـــه ټينگه
خوا خوږي ته نه وي يو هـــم بـرابر ځوک

هر يـــو غواړي خپـــله گټـه، خپله خېټه
نشته هېڅ يو هم په غـــــم د بـــرادر ځوک

چې د خداى په لاره سيخه او سم روان وي
نه به مومـــي که وگـــوري لـر او بر ځـــوک

احتـــــرام د مـــور او پـلار نه کـــوي ولې؟
خداى! مـه کړه خو هغـــسې بې پدر ځوک

عالمــــان ډېـــوه د ديـن دي قلمـــدوسته!
چې عمـــل نه وي ور مه شـه په منبر ځوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېګاه د یار په غم کـــې خـــوار زړګی مې کړېده
بېلتون کې یې بیـــا ویـــنه د زړګــــي مې څڅېده

وعـــــده یې د دیــــدن راســـره کـــړې و د وخته
زړګی مې خوشــحالۍ نه په بـــدن کــــې نڅېده

شهیـــــد د ستا د میــــنې یم که مــــړ وای لا پخوا
شمــــعې د اخلاصمـــندو په مــزار مــې لګـېده

بېـــګاه مې په خـــوب ولیـــده ماڼۍ د غاصبــــانو
دوی لاندې وو دپـــاسه چـت په چت پرې نړېـده

داسې یو بد حالــت وو چې مې ولیده په ستــــرګو
په ډېــره بې وســـۍ کــې ډېــره سخـــته رپېـــده

هر کار په خپله وخت کې ښه کېدای شي قلمدوسته
نـو وخـــت د وخـــته تېـــر وو په زارۍ کلـه کېـــده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنیا وخوړل ټوله ظالمــان ورک یې که
دولت ده بېکاره نشــته پرسان ورک یې که

غنم چې وړلو ژرنـدې ته د پلار یې نه و خر
د خوی یې راشه وګــوره دوران ورک یې که

پوښتـــــنه د سواد نشته پیــسې پکې چلېږي
ګټــه ده پـــکې نه لــري تاوان ورک یې که

حیران دې حکــومت ته یمـه ولې نه خبرېږي
تر کومه به دوام وکــړي دا شــان ورک یې که

زه سترې ستــومان شومه د بـــې عدالتـــۍ نه
چا ته به سړی څیرې کړي ګرېـوان ورک یې که

فســاد د اداري چې وایــي هســې ډنډوره ده
د یو مخـه دي خپـــله مفســـــدان ورک یې که

نو ځان ته کوم یو بل مصروفیت غواړه قلمدوسته
چې وینـــمه دا تــه یې او ګریـــان ورک یــې که

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حکـــومت زموږ که لږ څـــه با خبر وای
افغانان به ولـــې دومـــــره در په در وای

یو لږ څه غونـــدې روزګار که چلېــــدلی
هـــره ورځ ولې سلـــهاو په ســـــفر وای

دا ســـــفر ډېـــره اوږده د ســـر پـــه بیه
مجبوري ده کـــه نه کلـه تېـــر د سر وای

خپـــل مرګ په سترګو ویني خو ور درومي
ددې تګ نه خو چې کاشکې کور او کر وای

څه بحـــرو ډوب کـــړل، څه وخـــوړل لېوانو
کاشکې نه تـلل او خپل مرګ ته یې نظر وای

ډېپلـــومونه په جېــــبونو کې وراســـته شول
قلمـــدوسته دې نه ښـــه وو چې لـــښر وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ولې به زړه ورکړي چا ته ځان به در په در کړي څوک
وابه خلي غمونه هوساېي نه ځان بهر کړي څوک

ها وختونه نشته چې تا ښه کړه بل به هم کاوه
ولې به لاهو ځان په درياب کې بې ګودر کړي څوک

لږ څه حوصله وکړه الله نه ووېږه تل
نه دی مناسب چې په خوارانو ځان ببر کړي څوک

زړه د مسلمان د خدای عرش ده چې خپه نه کړې
ولې په ناچيزه دنيا دوست به مرور کړي څوک

هغه ده دنيا د ستا چې وختې او واغوندې
پرته ددې وي به لېوني چې سر په سر کړي څوک

ګرځو په مستی کې قلمدوسته لا خبر نه يوو
ژوند کې به نه خاندي که نظر په خپل دفتر کړي څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر ته!

ته يې ددې وطـن د خلـــکو ترجمـــان شاعره
که پوهېدلی يې د ستا ډېرتېر ده ګران شـــاعره

ستا وظيـــفه ده چې حـــالاتو نه په هـــره ګړۍ
وليـــــکې لوړه تنـــده حال د يتـــيمان شاعره

هغه مېـــړونه چې اســـلام او د وطـن په خاطر
بچيان يې پرېښودل ځانـونه کړل قـــربان شاعره

دا نتيـــجه د شـــهامت ده، د هغـــو ځـــوانـانـو
چې په ارامـــه کور کې وليـــکي رومان شـــاعره

څېرته په خيال کې دې هم ګرځي دا بېوسه خلک
يا چې دې کړی وي په حال د دوی ګـريان شاعره

که ته شـاعر يې په رښتـــيا ليکه حـــالات د وطن
که نه پـــټ وساته په زړه کې دې پنـــهان شاعـره

زه قلمدوســـــت يمه تر اوســـه خو شاعر هم نه يم
لـږ لـږ کـــومه شـــاګردي د ادبيـــان شـــاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنيـا تـل په قــرار نه وي کلـه څنــګه کله څنګه
تل دا حســـن د يار نه وي کلـه څنــګه کله څنګه

بلبلان ميـــــن په ګل دي او په ګلـو يې چغار وي
تل پر ګلو بهـار نه وي کلـــه څنــګه کلــه څنــګه

ګل چې نه وي په ګلــشن کې بلبلان به کډه وکړي
تل د ګلـــو بـازار نه وي کلـــه څنـګه کلـه څنـــګه

نن حاکم سبا محکوم او خپله حال پورې حيران شې
همېـــشه اقتــدار نه وي کلـــه څنـــګه کله څنــــګه

دنياګۍ ده تېرېدونکې غم خــوښي يې مدام نه وي
تـل دا ليـل او نهـار نه وي کلـه څنــګه کلـه څنـګه

مـا ويــلې قلمدوســـــته تا خـــو نه منــل خبـــره
ابـــدي دا بنـــډار نـــه وي کله څنــګه کله څنـــګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم

معلم دی لکه ستوری په اسمان د مـعارف
باغبان دی د ګلـــونو په بوستان د معارف

د ګل په ژبـه کله پوهېدلی شي هر څوک
معلم دی په دې فن کې ترجمان د معارف

په خلاصـــه تنده وروزي بچیان ددې وطن
په ده باندې دی لوړ عزت او شان د معارف

معلم په برکـــت ده فیلســـوف او حکیـــمان
په وخت د بیماري چې شي درمان د معارف

اساس د ابادي د هـر وطن وي معـارف کې
روزلـي دي معلـم ټـول ماهـران د معـارف

معلم زما د ستـــرګو تور دی یاره قلمـدوسته
معلم دی په بـــدن روح او روان د مــعارف

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کول دنیا پورې خـواري که پوهېـــدلی ځوک
هسې یقین نشته ده خو کاشکې چې لیدلی ځوک

هر یوه ښــخ کړي په لــس هاو عـــزیزانو خپــل
کاشکې د هغو نه یو کس بېرته وای راغلی ځــوک

وشو ځلوېښت کاله چې اخته د جنګ بلا کې یـــوو
دا ده بدبختي چې عبرت نه دی اخیستلی ځــوک

سخته ده عــذاب د اخرت اوس معــــلومېـــږي نه
ټوکه ورته ښـکاري د چا حق به نه خوړلی ځــوک

راشـــئ وجـدانونه قاضـیان کړو په رښتـــیا سـره
ځومـــره بـرابـره په احــکامو چلېــدلی ځــوک

ګوره قلمدوسته ژوند دې تېر کړه په غفلــت ولې؟
وبـه ژاړي هلتـــه چې وي دلته خندېدلـی ځوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يارانو وګـــورئ دا څـــرنګه ژونـــدون دی زمونږ
ورور د ورور او پلار د زويه چــې بېلتون دی زمونږ

د اســلام لاره مـو پـــرې ايښې، يـــوو په بله روان
وجه يې دا ده چې په ژوند کې دا بدلون دی زمونږ

پخوا کافر وو پـــه هر ځـــای کې د اســلام غلامان
شـــولو بې پتـه چې د دين نه اوښتـــون دی زمونږ

ټوله شپه ناســت يوو تلـــوېزيون ته سرپالونه ګورو
لمانځه ته نه کېـــږو وزګار دغه مضـــمون دی زمونږ

د لمانځه فــرض او واجبــاتو بانـــدې نه يوو خبر
د شاه رخ خان او بارو خـــان نه پېژندون دی زمونږ

نو قلمدوســـته چې د خـــدای په لاره سم ونه شو
ورځ په ورځ دا ډوبېـــده لکه قـــارون دی زمـــونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن د مــور بچـــی یم وفـــادار یـــمه هر کله
د ژبـــې د نفـــاقه زه بېـــزار یـــمه هـــر کـــله

څه خلک چې اوسېږي په دې خاوره کې افغان دي
هـــر یـــو زمـــا ورور دی په اقـــرار یمه هـــر کله

اوربـــوز مې د انګـــرېز وختـــه په خاورو سولولی
اوس هـــم همـــاغه یـمه او بیـــدار یمـــه هر کله

شیدې د غیرتي مـــور مې رودلـي په زانـــګو کې
حامـي یـــم ددې خاوره پیـــره دار یمه هـــر کله

غلیم ددې وطـن د تسخیر خوب ویني په خیال کې
ارمان به ګـــور ته یوســـې زه هوښیار یمه هر کله

دوست وايي قلمدوسته خـو ګاونډ زموږ دښمن دی
ددې دښمـن لستـــونو کـــې زه مار یمه هر کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه چې دې زور شـــي په اشــعار يې لګوه
خاطر دې اســوده کـړه په دلــدار يې لګـوه

دستور ده، خلک غم شریک کوي سره د دوست
د زړه نه يـــې وباســه په غمخــوار يې لګـــوه

ببړه د شيطان کـار ده چې رسېـړي نه مزل ته
هر کار چې دې پـه مــخ وي په قـرار يې لګوه

که کـــومه صـــدقه خيـرات دې ووځي د لاسه
د هر چـا انـــدازه وي په حقـــدار يې لګـــوه

نيکي به دې په کار شي، د بېـوزلو سره ښه کړه
بـدي نه لاس پـه ســر شـــه په کنـــار يې لګوه

تر څو چې په دنيا کې ته ژوندی يې قلمدوسته
چې ښه دې شـي د لاسـه په بـار بـار يې لګـوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وبه رېبې اخر هغــه څــــه چې دې کرلـــى وي
هضم به يې وکړې هغه څـه چې دې خوړلـى وي

بې بدله هېڅ شـــى پاتې کېـــږي نه خبـر اوسه
وبه شي در پېښ چه به په چا باندې دې کړى وي

نه دى مناســب په مصيبت د چا خوښــــــى کول
وبه ژاړي ګـــوره چې په چـــا به خنـــدېدلى وي

حق چې د چا وخـــوري د مقـــام او د پيسو په زور
داسې وخت به راشي چې ګرېوان به يې څيرلى وي

دلتـــــه افغـــانان دي تعـــرض په هېـــڅ چا مـه کوه
وخـــت چې برابر شـــي نو ظـالم يې ښـــه رټلى وي

ځه په لاره سمه قلمـــــــــــدوسته کږه مـــه درومه
ژر مــــــزل رســـي چې په ســـمه لاره تللـــى وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

ډېر مې ده کـړې بیا ګناه نه کوم
نوره د ځان سـره جــــفا نه کوم

نمایشي ډېر عبــــادت مـې وکړه
بیا عبادت به پـه ریــا نه کـــوم

ډېره مې وکړه دوکـه خلـــکو سره
دوکه او چل بیا په هېڅ چا نه کوم

نفس مې تر اوسـه خپه کړی نه ده
په خواهشــاتــو د هـوا نه کـــوم

ومه بد مسته په ځان نـه پوهېـدم
نوره ظلمـــونه به په چــا نه کـــوم

زه قلمدوست ډېر ګناهګار یم ربه!
ښښنه غـــوارم خـدایه بیــا نه کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خــراب زړه له ما نه وړی پرون چــا دی
جوړ د سترګو نه مې کړی جیحون چا دی

ښه بې غمه اســـوده وم په دنــــیا کې
نه پوهېـــږم یمه کـــړی محزون چا دی

بې پــروا په ژونــــدانه لکـــه پاچا وم
نو چې کړی یمـــه خوار او زبـون چا دی

د دنیــــا د کــــار او بــــاره یــم وتــلی
د ښامار غوندې یم کړی افســــون چا دی

اشــــنا هېڅـــکله لـه مـا نـــه بېلـــېدله
جوړ زموږ په منځ کې کړی بېـلتون چا دی

په پښتـــــو او په دري ژبــــــه شعـــرونه
قلمدوست غوندې جوړ کړی مـــتون چا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیــه خپــه کېـــږه مه لیــلی دغسې ده
د ډېـــره نـازه ګـــرځي په هوا دغســـې ده

پاچا ده د خوبـــانو بې پروا ګـرځي وطن کې
هغــه فقیــره نـــه ده، اغنـــیا دغســـې ده

په خوله به درته وکړي ډېرې ښې خوږې خبرې
قاتــل دې وي د سـر ګــوره اعدا دغســـې ده

دنیــا لکــه پیـاله د میــو ګــرځي لاس په لاس
مـــدام نه وي یو چــا ســره میـــنا دغسې ده

که سل کاله دې بار وي په اوږو بیـا به خپه وي
دښمن دې شي په هېڅ باندې اشـــنا دغسې ده

خوښــی د دنیا کم او غم یې ډېر دی قلمدوسته
ډېـــر یې ارمـــاني کړی ده دنیا دغســـې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم

ته لکه ستوری د ادب یـې په اســـمان معـلمه
په تا ده لوړ ددې وطـــن نوم او نشـــان معلمه

ته یې فني د فابریکـــــې د انســـان جوړولو
دي افلاطون او ســـــقراط دې شاګردان معلمه

په عربي او انګـــریزي هر هر څوک نه پوهېږي
د حوصـــلې نه ډکـــه ته یې ترجـــمان معلمه

دومره زیـــارونه چـې وباســـې د وطـــن دپاره
وطن اباد شـــي که هر یو وي ســتا په شان معلمه

دا تنخواګۍ وخوره، مه مره چې حکومت درکوي
سل افـرین دې چې په هغـه کـــړې ګذران معلمه

دا قلمدوست خوارکی هم مخلص شاګرد دی د ستا
زه همېـــشه یـم دعـــا ګـوی د اســتادان معمـــله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوازه ده د حســــــن د ليـــلى کلـي په کلـي
په مينه د هغه شـــومه رســـوا کلـي په کلـــي

زارۍ ورته کوم ماشـــــوم زړګی مې نه صبرېږي
نـــو ګـــرځم بې مضـــمونه په غوغا کلي په کلي

بېلتون راسره مل شو خوب ارام يې رانه واخيست
ديدن پـــسې بـه لېـــږم هر ســـبا کلي په کلـي

خواري مې وکـــړه ډېره در پسې خو زما نه شوې
کـــوومه شکايـــت دې د جــــفا کلـي په کلـي

ملنګ دې رانه جوړ کړ د خيـــرات په نامه ګرځم
مطلـــب مې دی ديدن هره بېــــګاه کلي په کلي

شعـــرونه د ډېر درده ليکل کېــــږي قلمدوسته
ټـول خلــک شو خبر ســــتا په ژړا کلـي په کلـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن د مور بچی یـــم منت بار نه یم د چا
په ظلم په خیانت کــې طرفدار نه یم د چا

د خلکو ایینه یم په خپل رنګ ور څرګندېږم
جنجال او خصومت کې په قطار نه یم د چا

د هر چا ســـــره میــــنه په صفا زړګي کومه
صادق یم په هر کار کې شرمسار نه یم د چا

نمام نه یم چې جوړ کړم د دوستانو دښمني
خندې شـــــوی د خوښیو د روزګار نه یم د چا

غاټول غوندې په زړه زخمي ولاړ په خپله ونه
یواځـــــــې یمــــه پاتې انتـــظار نه یم د چا

بوډا شوم قلمدوسته او دوستان را څخه تښتي
په ژوند کې ســـبب شـــوی د ازار نه یم د چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو ځلې را شه چې دې بيا ښه په سينګار ووينم
ګناه نه کېږي خـو چې بيا دې په تکرار ووينم

په ژوندانه اعتـــــبار نشته لکه باد تېـــــرېږي
څنګ ته مې کېنه ګلې ښه دې په قـرار ووينم

خالونه څومره خوند کوي د اننګـــــو په څوکو
دا شنه خالونه دې يو ځل چې په رخسار ووينم

زړګی مې ډېر دی کـړېدلی د بېلتـــون د لاسه
د کوره ووځـــه ښايســـت دې په ګلـــزار ووينم

پسرلی راغـــی په چـــکر شه د هـــمزولو سره
ته ملـــکه يې د خـــوبانو په قـــطار ووينـــم

قلمـــدوست وايي درته کېنم انتـــظار په لاره
چې ته روانه شـــې په لار زه دې رفـــتار ووينم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اشنا ته مې ســــــوغات د نـوي کـال راوړی دی
په طمـــــعه د ديــــدن او د وصـــال راوړی دی

رسوا شـــــومه په مينه د جـانـان په لـر او بر کې
غماز د لاســـه ډېر مې په جنــــــجال راوړی دی

خير ده که څه کمی پکې وي ګـــوره بې وسي ده
خالي يوه نتـــکی سره ســــور شـــال راوړی دی

چې سترګې دې وي تورې او لاسونه دې ښه سره وي
نکــريـــزې او رانجــه مې په دســـمال راوړی دی

همـــزولو ته چې کـــم نه شې جـانـانـه دې لپاره
کلچې او پـــــتاسې مې په ډېـــر خيال راوړی دی

ژمی در باندې تېر شو قلمــــــــدوسته خوشحالېږه
زما نه هـــــــم موســـم د اعتـــدال راوړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېلتون کـــې دې کومه د هجران سره خبـــرې
تمامه شـــپه د ستورو د اســـــمان سره خبرې

د زړه دوا هېڅـــــکله طبيـــــبان کولی نه شي
اوښکې مې هره شـــپه کوي باران ســـــره خبرې

په هېڅ چا ظلـــم مه کـــوه د خـــدايه ووېرېږه
اهونه د مظلـــوم کـــوي تـــوپان سره خبـــرې

کوم کار او کوم عمل چې به دې کړی وي تر اوسه
يواځــې شـــــه لږ وکړه د وجـــدان ســـــره خبرې

دنيـــا ځای د عمـــل دی فضـول گرځې قلمدوسته
يو وخت به وکـــړې گـــوره د ارمان ســـــره خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دا ناز او پــــه ادا چې يار قدم ږدي
زما زړه پــــورې داغونه دم په دم ږدي

رنځور شــوی يم د يار په بېلتـــانه کې
کوم بيمار دې چې قدم په لاره سم ږدي

بې غوري زما د يـــار د حـــــده واوښت
پرهرونه په زړګـي مې په ســــــتم ږدي

د خوبانو مکر هر وخت په هــــر رنګ وي
هره ورځ په بله شان او بل رقــــــم ږدي

رسـوايي زما نه ټـــول عالــم خبــر شو
خوږ اشنا چې راته غم د پاســـه غم ږدي

د جـانان شکايت مه کړه قلمــــــدوسته
که نه ګوره چې په لاره درته بــــم ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وګورئ! خلـــک اولادونه په ډالـــــر خرڅوي
د علم پوهې څه باک نشته په کالر خـــــرڅوي

چې پوزېشـــــن يې برابر وي او مــــــوټر ولري
نور پســــې نه ګرځي ســــهار يا مازيګر خرڅوي

ډېــــرې انجــــونې تجـــارانو و بهـــر ته بوتلل
نو خدای پوه شه چې يې هلته په کوم خر خرڅوي

چې غــابن يې نه وي او په خپــله په لکړه ګرځي
څه غم يې نشـــته چې ميلاو شـي ورته زر خرڅوي

زموږ وطـن کې جنـــکۍ لکه څـاروي خرڅيـــږي
چې وي بوډا او ده تـــه وي لکــه پدر خرڅـــيږي

نو قلمــدوسته څه غــــرض دې ده، د خلکو په کار
مشتري هر څوک چې وي خپل مال سوداګر خرڅوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره چې وغولیــــږې خپل اشنا دې غــــولوي
په هره معـــامله، هـــره ســـودا دې غــولوي

د ستا به زړه صـفا وي اعتـــبار ور باندې وکـــړې
روان وي په دروغـــو، په رښـــتیا دې غــولوي

غله چې کوم شی غلا کړي په تیاره کې ورته ورشي
دوستان او اشـــنایان بیـا پـــه رڼـا دې غـــولوي

دولت په دفتـــرونو کې هم چـــل او غـــولول دي
چې ورنه کـــړې پیـــسې په نن ســـبا دې غولوي

بازار ته سر دننه کـــړه بیا پــــته در لګـــیږي
په هـر څه قســـم وکـــړې په والله دې غـــولوي

غلیـــم باندې هیڅ کله باور مه کړه قلمـــــدوسته
په زړه درته غاښ چیـــچي په خندا دې غـــولوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختره ښه راغلــــې، ولې تنـــها راغلی یې
وطن و پرهـــــرو تــه بې دوا راغـــلی یې

وطن د انتظار سترګې دا ستا په لور کږې وې
امنیت دې څنګه هېر کړه خالي بیا راغلی یې

جګړه ده د وطن په هر یو ګوټ کــې ډارېدلې
چې سپوره په هـــلال او په هـــوا راغلی یې

راغلی! چې یتیـــمانو ته غم راولې اخـــــتره
تپوس به تــا نه وکــــــړي د ابـا راغلــی یې

ځواب به وایــې څه د بــې چـــاره و یتیمانو
کورونه ورته جـــوړ کـــړې کربلا راغلـــی یې

زلمی وم قلمدوسته چې وطن کې جګړه پیل شوه
تر اوســـه ده روانــه، شـــوم بـــوډا راغلی یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما پرېـږدئ! له قلــــم سره تنها يــــوه شېبه
چې وليـــــکم غمــــونه د دنـــــيا يوه شېبه

دنيا کې خوښــي نشته ټول غمـونه را ورېږي
په غم کې به څوک څه وکړي خندا يوه شېبه

ادم په يو خطا باندې ســـــــل کاله ژړا وکړه
تا ونه کـــړه په زر ګـــــــناه ژړا يــــوه شېبه

غيبت زمـــورږ د لوبې د مجلس ښـه وسيله ده
تېرېږي نه پــه مــــونږه بې ګــــناه يوه شېبه

الله په امـــــــر و نهې باندې څومره برابر يې
دا خپل وجدان قاضي کړه په رښتيا يوه شېبه

که وېره د محـــشر ولرې ګوره قلمــــــــدوسته
بيا هېڅ کلـه نه ګرځـــــې بې پروا يوه شـــېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوږ عمر چې تېرېږي په انسان خوشې چټي
بې یاره بې دلداره په هجـــــران خوشې چټي

ځواني ډېر قیـــمتي ده په پیـــسو نه میلاوېږي
بیا نه مومـــې کـه وګورې جـهان خوشې چټي

چې ږیره دې شوه سپـینه لا تر اوسه خبر نه یې
لګیا لګه ماشوم یې په ډېـــران خـــوشې چټي

دا سترګې دې د نورو و عیبو ته ذره بیــــن دي
د غره غوندې نه ویني د خپل ځان خوشې چټي

پیــــسو لپاره څـــومره سفــــرونه کــړې بهر ته
جومـــات د لمانـــځه یې ناتوان خوشــــې چټي

ګاونـډ دې سوکړک نشـته او بچیان یې دی نهاره
ته موړ یې ځان ته وایې مسلــمان خوشې چټي

وایم مبـــارکي درته حاجــــي صاحـــــبه څنګه
تا کــــړی و الله سره پیــــمان خوشې چـــټي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا کـــړی و قســـم چې د خـــدمت او صداقت
یو کار دې هم ونه کـــړه په ایمان خـــوشې چټې

نه خط او نه سودا او نه امـــلا شته په مکتب کې
روان وي ښوونځی ته شاگردان خـــــوشې چټې

ته وایه په ایمـــان چې دا هـــوښیار دی که پاگل
چې خپل لور خـــرڅوي لکه حیوان خوشې چټې

هر یو زورور پخـــپله حاکـــم دی په هـــر ځای
ناست دی په څوکۍ باندې قومندان خوشـې چټې

رښتیا ویل زور غواړي اې بې وسه قلـــــمدوسته
کوم وخت به دې شي څیـرې گریوان خوشې چټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو زه وم، یو قــلم و، تر ســـــبا چې ژړېدو
ماحول چوپه چوپتیا نه وو، غوغا چې ژړېدو

ملګری مې قلــم ده په خپــګان راسره ژاړي
اشــنا و پر ما کړی ډېـــــر جفــا چې ژړېدو

ګیله د دښـــــمنانو نه هېڅ چا به نه وي کړی
ډېر سخته ځـــــورولـــی وم اشـنا چې ژړېدو

رقیب له لاسه لاړم صــــــحرانې او لېونی شوم
بې واکه بې اختیاره په بېـــــــدیا چې ژړېدو

بندي ومه بېګاه د بېلـــــتانه په جېـــلخانه کې
راغلــــي وو مرغـــانو د هـــــوا چـــې ژړېدو

دوستان سړي نه تښتي بېوسـی کې قلمدوسته
ملګـــــری مې قلـــم ده په رښتــیا چې ژړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نظر مه شې اشـــــنا ډېره ښايســـــته يې ګلې
لکه پنبه داســــــې نرمـــکه او پســــته يې ګلې

زه لکه ونه د چـــــــنار دې په خدمــــت ولاړ يم
ته لکــــه ګل يې د ګلـــونو ګلـــــــدسته يې ګلې

ښکلي دي ډېرې خو دا ستا غوندې کېداى شي کله
ته د خـــوبـانـو يـې پـاچـا او سـر دســـته يې ګلې

هر يو انسان په زلميـــــــتوب کې ډېـره ښه ليده شي
ځکه ډېر ښـــــکلی يې چــې نوی نو رسته يې ګلې

په دې ډاډه يـــم چې رقيـــــب دې غولولی نه شي
ځکه هوښـــــياره ښه چالاکـــه دانـــــسته يې ګلې

که زه دې هېـــر کړم تا خو کله هېـــــرولی نه شم
د قلمـــــــــدوست د زړه په کور کې پيوسته يې ګلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیه مه نازېږه په دوران بانـــــدې هېڅکله
رودلی ده او مه شیدې انـسان باندې هېڅکله

دوستانو سره ښه ســــلوک د هـر چا وجیبه ده
خان مه خواروه خپـله په یاران باندې هېڅکله

د لوړې نه چــې مړ شي سړی دا به افتخار وي
مه کېــنه د موزي په دسترخوان باندې هېڅکله

دولت او قدرت لونګ ده د حمام مه دوکه کېږه
سترګې برک مه کړه په خــواران باندې هېڅکله

د ځان په څېــر د بل هم د عــــزت احترام ساته
تعرض مه کړه عـــفت د مسلمان باندې هېڅکله

د دین په هدایــــاتو عمل وکړه قلمــــــــدوسته
لوبې ملنډې مه کوه ایمـــان باندې هېــــڅکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ویښته غوندې پیرۍ کې زړه نرۍ شي د سړي
دا خپـــل بدن یې هم ورته پردۍ شي د سړي

هر څومره چې باتور او پهلوان وي په اخر کې
پیري کې ګـــوزاره په بې وســۍ شي د سړي

ځواني کې د بشـــر رنګ لکـــه ګل وي د ګلاب
پیري کې بیا یې رنـــګ لکه تبـۍ شي د سړي

ځواني کې اداره یــــې د زر ها وي ور په غاړه
پیري کې احتـــیاج ورته لرګـــۍ شـي د سړي

بیمار او ناتــوانه درد و غم ســـره یې سر شي
شپې یې تر ســـهاره په ځګـېروۍ شي د سړي

ژوندون بې اعتبار ده قلمـــدوسته خطا نه شې
چا نه ده وړی پـــاتې به هـــر شی، شي د سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاري وکړه زړګـــیه د کـاروان د نیمې شپې
رسېږي لوړ مقام ته مخلـــصان د نیمې شپې

د نیمه ورځ سفر کې رنځــوري او بېماري وي
شفا ده و ناروغـــو ته درمـــان د نیمې شپې

ورېږي رحمـــتونه د الله پـه نیمه شـــپه کې
ومینځه ګنـــاهونه په بـاران د نیـــمې شپې

د رب حضـــور ته وژاړه د خپـــله خـطاګانو
جوړېږي یوه ځاځـکې نه تــوپان د نیمې شپې

کنډولـــی د اخـلاص په غـاړه واچـــوه روان شه
رسېږي پـاچـاهـي ته ګـــدایان د نیمې شپـــې

کوم شی که دې په کار وي قلمدوسته ورشه واخله
خرڅېـــږي په ارزانه په دوکـان د نیـــمې شـــپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که عزت غواړې اســـلام کې ډېر عزت دی
په اسلام د خـــدای همــېشه مرحمت دی

دا ده خپله مرحـــمت چې مسلـــمان یوو
که نه ډېر د خدای مخلوق په طبیـــعت دی

د الله نه چـــې وېرېږي، وي سر لـــوړی
چې پـه لاره نه وي ســـم نو په ذلـــت دی

خواري ځان ته کړي بیا خلکو ته محبوب وي
نور څـــه نشـــته، نتـــیجه د عبـــادت دی

د الله رضـــا وګټــه چـــې کامـــیاب شـــې
چې عابـــد نه وي څـوک وایي حـــماقت دی

قلمــــدوسته چې په درد نه خوري کـوم ده
بل څه نشـته پس له مـــرګه ندامــــــت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څه د ځــان سره ســـوچ وکــړه په ایمان شاعره
دا وخت خـو نه دی د ســـتاینې د جـــانان شاعره

وطن ویجاړ او کنډواله شوه چورت دې نه دی خراب
دا هره ورځ چې مــري لرګی دی که انســـان شاعره

زموږ د بده بخـــته ګـــوره په دې خــــوار وطن کې
کار و بار نشــــته لــوی واړه دي پرېــــشان شــاعره

ډوب شول زرهـــاو په بحــرونو کې ډوډۍ په خـــاطر
ډېر یې ځنګلـونو کې خوراک شو د لېـــــوان شاعـره

جانان دې سر وخوري لږ دې خوا شه چې ودې ښـییم
ببــر ســــرونه لوځـــې پښــــې د یتــــیمان شاعره

دا دومــره بد حالــت په تا بانـــدې اثـر نه کـــوي
چې قلــم واخلـــې یو په یو وکــړې بیـــــان شاعره

قلمدوســــــت وایي درته ګـــوره د وطـن په خــــاطر
ولیـــکه ټولې دا ناخــــوالې په عـــــیان شـــاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که لږ څه غوندې واده مخـــتصر شي، نه کېږي؟
چې ګټه دې د ځان او بـــرادر شي، نه کېږي؟

خير ده چې لور والا يې اســمان نه لږ راکوز شه
احسان سره غيرت شمله دې بــــر شي، نه کېږي

ولور په خاطر ډېر ځوانان مرګــي ته مو لاهو کړل
که سم شــې ته دا نــورې زړور شـــي، نه کــېږي

خېښې خو داسې نه وي د سړي څرمن ايستل دي
د خپل خېښ دې حـالاتو ته نظــر شي، نه کېږي

د ډېره ډوله ډيپه چې شې تېر تاوان دې څه وي؟
واده چې دې په شـــرع برابر شـــي، نه کـــېږي

د دوست د خپګان هم لږه خيال ساته قلمـدوسته
واده باندې چې خوښ دې پيغمبر شي، نه کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دېوه د پوهې په وطن کې فـــروزان غواړمه
واړه بچي د وطن ښــه ښــه عالمـان غواړمه

دېوه د دين دي، عالمـــان زموږ د سر تاجونه
په خپله علـــم بانـــدې واړه عامــلان غواړمه

دی اسلامي جمهـــوريت افغانســـتان په نامه
قوانيـــن واړه بـــرابـره په قـــرآن غـــواړمه

په دې وطن کې چې اوسېږي واړه افغانان دي
تاجک، ازبک، هـــزاره، پښتون افغانان غواړمه

وطن تباه شـــولو د ژبــــې د تعـــصب د لاسه
بې له تعصـــبه او نفـــاق افغانســـــتان غواړمه

افغانان ټول سره دي وروڼه قلمـــدوســـته ياره
لوړ په جهان کې د افغان نوم او نـشان غواړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاره لږ تم شـه چې زه ځم در سره
د پېغور پيـــتې ګـرځـوم در سره

پردېسـی راغـله د غـــماز د لاسه
د رقيـب ويـــنه تـویـوم در ســـره

که سختی راشي لکه غرونه په موږ
لکه شـــيريني تېـــروم در ســـره

زه دې ليـلي زما مجـــنون شه ګله
ابلبـــند په لـورې باروم در ســـره

د غرو لمـــنو کې خـاټول ګلــونه
په خپل لمــن کې ټـــولوم در سره

د قلمدوست غريب کېږدی هم نشته
بيـا بــه جونګـــړه جــوړوم در سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره ســاده وم چـــې پر تا مې اعتبار کړی و
په مرکنـــــډو مې ګومانـــونه د ګلـــزار کړی و

ډوب په سوچونو کې وم تللی په ځان نه پوهېدم
په خپل رقیب باندې ګومـان مې د ريبار کړی و

يار مـــروره زه بـــې وســـــه ناتـــوانه شـــومه
دا يې ثـــمر چې مې کلـــونه انتـــــظار کړی و

د وفا خلـــک ولـــې پـاتې په جـــــهان کې نه دي
ښه تعبـــيرونه د وفا مــــــې په دلــــدار کړی و

اشنا بې باکه ده، مغروره چې هېر کـــــړې يې ده
د بـې وسـې نه خـو مې هـر کله اقــــرار کړی و

د قلمدوست خوشې خواري ده چې په ځان قبلوي
که نـه هـا کـوم ده چـې يـې ګټه په دا لار کړی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لګېــدلی دی پر مــا نــظر د چا دی
زړه یـــې وړی دی زما بـــشر د چا دی

تورې سترګې سرې شونډې یې میګونې
زما یار غونـــدې نـري کـــمر د چا دی

شاعران چې په اشـــــعارو یې صفت کا
جانان هسې بخـــتور په ســـر د چا دی

هره ورځ زما اخــتر بــرات مې شپه ده
لکه زما د خوشـــحالۍ اخــتر د چا دی

خپل جانان ته یم روان په ډېــره میـــنه
ما په شـــانې وایـه بل ســفر د چــا دی

پــه پښــتو او پـه دري ژبــه شعـــرونه
قلمدوست غونـدې شیر او شکر د چا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وګورئ ځومره ښه نوم او نشـــــان دی د بغلان
وګړي غیـــــرتي او قهـــرمان دی د بغـــلان

د حق وینا ده ګرانه هـر ســـــــړی ویلی نشي
په حق باندې بې ترسه عالــــمان دی د بغلان

ځوانان یې هر یوه ملي سمـــبول دی د غیـــرت
ازبک دی، که پښـتون، که تاجکان دی د بغلان

دهنه، دوشي، تاله، که اندراب دی، که خنجان
نهرین، خوست او برکه په بدن ځان دی د بغلان

په خلاصه تندي هر یو یې مېلمه ځان ته رابولي
مېلمه باندې خوشحاله هر یو ځوان دی د بغلان

که سمه ده، که غر دی په بغلان کې کرل کېږي
کنــدو د نیـــمایي افغانســـتان دی د بغـــلان

که هر ځومره ولیکې قلمــدوسته نه ختــمېږي
بیـــرون دي صفـــتونه د بیـــان دی د بغـــلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تباه شولو خوبـونه د غفلــت به وي تر کومه
تر کلـــه نه پوهـــېږو جهالت به وي تر کومه

دښــمن مو جنـــګوي يوه تــر بله ســـره ولې؟
تميز عقل مو نشــته حمـــاقت به وي تر کومه

پوهه او قلـــم لاړل لــه ټوپـــکه قـــرباني شول
پر موږ باندې دوام ددې حالت به وي تر کومه

جېبونه او جـــوالونه مـــو ډک کــړي له حرامو
قطار عمـــــارتونه د رشــــوت به وي تر کـــومه

دنياوالو سپـــــوږمۍ تـــه لـــه کـــماله رسېدلی
افغان ولس غريب به په ذلـــــت به وي تر کومه

وجدان دې په رښتيا سره قاضي کړه قلمدوسته
عمـــل دې مخــالف د شريعـــت به وي تر کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارمان مې دا ده چې وطـــــن ګلـو ګلزار وشي بيا
چې د مشهد نه تر دهلـــي مـو اقتـــدار وشي بيا

افغانان يـــو موټـــي شي هر کله غلـــيم په مخکې
واړه افغـــان بچـي د يو مـــور او پلار وشـــي بيا

وطن به وکړي پرمخـــتګ که افغـــان يـــو شي سره
که له وطن نه لنــــډ لاســـونه د اغـــيار وشي بيا

ټينګ که امنيت شي په وطن کې او جګړه شي ختمه
په افغـــانانو هلـــته ښـــکلې شـان روزګار وشـــي بيا

دا پاکستان لکـــه لســـتوڼی مار جـــوړ شوی موږ ته
کاشکې چې ورک نوم او نشان ددې ښـــامار وشي بيا

نو ســـتا دا هيـــله قلمـــدوسته کلـه ســر ته رسي
چې احمد شاه بابا ژونـــدی شي او ســـرکار وشي بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په بوډاتوب کې زړه، ویښته داسې نرى غوندې شي
وشي بې وســه ناتـــوانه اوړ بچـــى غوندې شـــي

وي پیوســـته ښکلي غاښــــونه ملغـــلرو په شــان
پیري کې توى شي بیا خوله لکه خولى غوندې شي

روان پـــه لار کـږه وږه وي پـــه لکــــړه بانـــدې
دا خپل عزیز بـدن یې هم ورته پــردى غوندې شي

یواځې پاتـــې شي لګـــیا وي خــــپله ځانه ســـره
د حال احوال یې پته نه وي ګاونـــډى غوندې شـــي

نه څه خوړلى، نه لیــدى شــــي، نه د کار وي توان
د حسرت اوښکې یې جـــــاري لکه ږلى غوندې شي

ژوند قیمتي دى قلمدوســـــت غوندې د هیڅ مه شه
چې کور کهول یې ورته ســــور لکه بټى غوندې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختمګر ماما

دا خپــــل عـــمل ته ولـې نـه کـړې لـږ نـــظر ماما
ځان مـه تېـــر بـاسـه تـا تـه وايـــمه ختمـــګر ماما

نيمايي کلی اجاره کړې، يواځې يې څـــه به چاره کړې
يو ځـــای دې ايـــښی دی پـــنې بل کـــې څادر ماما

ځان مـه تېـــر باســـه تـا تـه وايـــمه ختمــګر ماما
وعدې دې ټولو ته سبا وي چې لاړ شې چا سره رښتيا وي

پـــه ژونـــد کـې نـه يـې چلـــــېدلی بـرابـر مـامـا
ځان مـــه تېـــر بـاســه تـا تـه وايـــمه ختمـــګر مـامـا

کار دې همـــېشه غولـول دي او د هر چـا دوکه کول دي
چې پيـــسې واخلــــې وي د زهـــــرونه بـدتـر مـامـا

ځـان مـه تېـــر بـاسه تـا تـــه وايـــمه خـــــتمګر مـامـا
خلک وي درته انتظاره، ناســـت به وي سترګې در په لاره

ټليـــفون ګل کـــــړې نـه وېـــرېـــږې لـه محـــــشر ماما
ځان مـــه تېـــر باســـه تـا تـــه وايـــمه ختمـــګر مـامـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې بې قوله یې بې عــــهده، زه دې خــپه کړمه بې حده
ته کراچــۍ شـــــې پیـــسې وګـــــرځې مـــــوټر ماما

ځان مــــه تـــېر باســه تا تـه وایـــمه ختـهـــــګر مـامـا
زه قلمـــــدوست یم نرۍ خـــیال تــوان مــې نشته د جنجال

ښېـرې کـــومه درتــــه هـــــر شـــــام او سحـــــر مـامـا
ځان مــه تېـــر بـاســــــه تـا تـــه وایـــمه ختـهـــګر ماما

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دوکه او دروغــو د اشـــنا وغولـېدم
گومان مې په هغـه و لکه تا وغـــولـېدم

ساده وم په چلونو د پی مخـــو بلد نه وم
خالي يوه مسـکا او په خـــندا وغولېدم

د سپينې جامــې لاندې بلاگانې دي پراتې
د ظاهـــري شېـخانو په ويـــنا وغولېـــدم

چل نه راځي د سره د هر چا سره صادق يم
په لفظ او قســـمونه د هــر چـا وغـولېدم

باور مه کړه دنيا باندې هېڅ کله بــرادره!
ښه پوه ومه اخــر کې په ســودا وغولېدم

ددې زمانې خلکـــو سره سخته گوزاره ده
سل ځلي غولېـــدلی ومه بيا وغــــولېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې درته وخته دی بایللـــی که راځې
د زړه په کور مې ځای درته ساتلـی که راځې

شیرینې پس له دې بې ترسه چـم ته زما راشه
غماز مې له وطنـــه دی شـــړلـــی که راځې

په مینه چې رسوا شي سړی دا به یې کمال وي
د کلـــي پېـــغورونه مـې منلی کـه راځـــې

ستي د بېلـــتانه یمـــه اورونو کې دلـــداره
لاسونه په ټټـــــر مې دی نیـــولی کـه راځـې

مینه ښایست نه غـواړي څه جادو دې پر ما کړی
پر تـا مې میـــنه ډېـــره ده راغلـــی کـه راځـې

محبوب د شـــاعرانو چـــې ازاد وایـي شعــــرونه
شاعر قلمـــدوست هـم مـې رابللـــی که راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که وجود دې ناتــوان شي بـــيا به څه کړې
چې تاوان در باندې ځان شي بيا به څه کړې

په جېـــبو کې دې وز لوبـــې کـــړي موږکو
هر ساعـت دې په ارمان شي بـــيا به څه کړې

بې پوښتـــنه په يو کـــونج کې بـــه وې پـروت
چې دې انړندې بخيـلان شي بـــيا به څه کړې

په لکو چـــې دې خـــــرڅه ور بانـــدې کړی
چې د ښځـــې غـــلامان شي بـــيا به څه کړې

نه د کوره شـــــې وتـــی، نه ګـــرځېدی شې
چې دې ورک نوم او نـشان شي بيا به څه کړې

د الله رضـــا وګټـــه قلمـــــــــــــــدوسته
که خپه درنه سبـــحان شـــي بيا به څـــه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غوړو نه تر اعصـــابو، د معـــدې نه تر هـــډکو
د هر يو ډاکټران شته دي د جيبونو ډاکټر کوم دی

هـر پـرهـر لـره دوا شـــته طبيـــبانو ته معلوم دی
بې دوا او بې درمانه د جېب درده بـدتـر کـوم دی

توره شـــپه پـسې رڼا وي هـر سختـــي پـسې اسانه
د تل پاتـــې په ظلـــمت يم، و خوښيو سحر کوم دی

جنازې دي را روانـــې د هـر لـــوري د ځـــوانانو
د اختر ورځې شپـــې دي د يتـــيمو اختر کوم دی

دولت والـو قســـم کړي هر يـــوه د صـــداقت دي
چې په کار يې د اخـــلاص يوه ذره وي اثر کوم دی

ياران ډېر وي په هستـــي کې قلمدوسته خطا نه شې
بې وسۍ کې چې ياور شي کله واخلي خبر کوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر څو ناري سوري به د بېداد د زمانه کړم
اهـونه یار د لاسه تر سـهاره شـبانه کړم

چې پوه نه شي غماز را باندې وایـم غزلونه
چاره بله مې نشته ده نو خنـګه بهـانه کړم

دروند شو د غم پېټی زه یـواځې پاتې یمه
غمونه په غمو بانـدې به نـوره درانه کړم

د یار مخ مې لیـدلی و ناڅاپه په هینداره
کېدای شي بیا ووینـمه نظـر په ایینه کړم

مستی کې ګرځېـدمه بې پروا لکه پاچا وم
رباب چې رانه جوړ شولو دغسې جانانه کړم

تعلیم مې دومره نشـته قلمدوسته ګرم نه یم
کله ادیـبانه غـزل او کله عامـیانه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرون خو یې خـر نـه و، نن له کــومه کرولا کړه
د خلکو یې جیـــبونه که کـــورونـه یې تالا کړه

څوکۍ ورته په لاس شــــو که پاټــک یې اچولی
قاچـــاق د مخــدرو زنـــدګـي ورته بالا کـــړه

تنخوا کې نه جوړېږي دا دولت چې اوس دده دی
یا تللـــی و ایــران ته زرګـــرانو نه یــې غــلا کړه

تنګسې نه چې خلاص شولو دا ډېره ورتــه ښــه شوه
مدیـر د هــه هــه هــه وو که یې بله کـــوم بلا کړه

یا چېـــرته ولســوال یا قومـانـدان وو با قـــدرته
یا جوړه په مظلـــومو خپل وطـــن یې کربلا کړه

دا کار یا په ټوپک یا په قـــدرت شي قلمـــدوسته
چې نه شو در په لاس نو مرحمت درته مـــولا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د کوره یو ځلې بیا نور هـــم په ادا را وځه
د دیدن ترې یـــمه یاره په مســـکا را وځه

په جېلخانه کې د بېلتون ډېر ځورېدلی یمه
د زړه پرهار ته مې دوا شـه په خندا را وځه

کلي باندې کې تهمـتي کړمه غماز تور مخی
ټول تهمتونه د رقیــــب وکړه رښـــتیا را وځه

د ملنګانو په جـــامه به دې درشـل ته در شم
وایه خیرات غـواړي راغلـــی دی ګدا را وځه

تنکی زړګی مې د غمونو برداشت نه کوي نور
چې خـدای مه کړه درته ونه کړم ښېرا را وځه

په چیـــغو چیـغو کړیــــده بېګا دا ستا له غمه
د قلمدوســـت سره مـې کـړې ده ژړا را وځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یا زه یم بدل شــوی یا زمـان شـــوی بدل
د مخه ټولې چـــارې د جــهان شوی بدل

مېلې وې راشه درشه د خپـلوانو خوندورې
خپلوي پخپله ځای ده خو یاران شوی بدل

احسان او بـدي دواړه په یـوه تېره تلل شي
بدل شوی دسـتور دی که احسان شوی بدل

مشرانو په څوکیو باندې لوبې ماشومان کړي
مقام شـــولو بې قـــدره که دوران شوی بدل

موسم د ژمي خـتم شــو د واورو درک نشته
نیتونه مـــو بدل شــو که اســمان شوی بدل

کاڼه خلکـــو ته څه کړې فریادونه قلمدوسته
غوړونه روغ رمـټ دي خو اذهان شوی بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما چې کوم نوم د خـپل نظر په ایینه ولیکه
دا خوږه نوم مـې بیا د پاسه په سینه ولیکه

ددې لپاره چـې مې هېر نه شي په یاد ولرم
د ژونــدانـه په اییـــنه مې رنګیـــنه ولیکه

چې یادول یې د هر چا د زړه ارام دی سبب
د جانـان نوم مې ښایســـته په نګـــینه ولیکه

هر څوک د خپله شتمـني نه ښه ساتـــنه کوي
ما هم دا نوم د حافظـــې په ګنجـــینه ولیکه

چې ګدایـان د دروازې یې واړه دي پاچاهان
د دواړو کـــونو د ســـردار ما کمیـــنه ولیـــکه

نه نوی نوم یې قلمدوست په حافظه کـې لري
د ستر لارښود مې د ســـردار د مدیـــنه ولیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه ژاړم

دښمني او عداوت په دې وطن کې
تېر د حده د بـیان شـول ځکه ژاړم

د وطن نیمایي خـــاوره هدیره شوه
ماشومان مو یتیمان شـول ځکه ژاړم

ځلوېښت کاله شوه جګــړه ده را روانه
باتوران مو شهیدان شـــول ځکه ژاړم

مزدوري او کار ورک شـو په وطن کې
وطنوال مو پرېشـان شـــول ځکه ژاړم

په سختۍ سره خارج په لـورې درومي
ډېر بې قدره افغـانان شـول ځکه ژاړم

د هر چــا چـــې څه د وسه کېده وکړه
چې مشران مو غاصبان شول ځکه ژاړم

پښـتانه تاجـک هـر یـو ځـانونه ستايي
څو فرقې چې مسلمان شـول ځکه ژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افهـام او تفهـــــيم ژبــه وسيـــله ده
ډېر د ژبې دښمـــــنان شـــول ځکه ژاړم

ښه پوهېږي د اســـلام په ټــول حکمونو
په عمل بانـدې نادان شــــول ځکه ژاړم

د خېښې پـه نوم د لــوټې خرڅول دي
لور والا چــې تاجــــران شول ځکه ژاړم

څرمـــن وباســـي د خېـــښه په مکـــرونو
ځيـــنې خلک ظالــمان شـول ځکه ژاړم

هر څوک چېرته چې وغواړي وداني کړي
بې وقوفه ښـــــاروالان شـــول ځـــکه ژاړم

په لکو چې پلار خـرچه ور بانـــدې کـړي
چې د ښځې غلامـــان شـــول ځکـــه ژاړم

د نفاق نتيـــــجه ګـــوره قلمـــــــــدوسته
چې پردي مو بـــاداران شــــول ځکه ژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راځئ! چې سره کېنو مشوره وکړو ملګرو
تر څو بې غمه کېنو نن‌داره وکړو ملګرو

غليم زموږ په سر باندې ختلی دی يارانو
تر څو لکه مريي به ګوزاره وکړو ملګرو

وطن موږ ته د پلار او د نيکه پاتې ده ولې؟
چې خپل پټی د بل نه اجاره وکړو ملګرو

پوهېږو چې وطن مو پرديو چور تالا کړه
تر کومه به ځانونه کناره وکړو ملګرو

دښمن زړه به پر موږ باندې هېڅکله نه سوزېږي
که سترګونه د وينې فواره وکړو ملګرو

ساده يې قلمدوسته غولېدلی يې بېدار شه
ملت ته د پاڅون يو اشاره وکړو ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یارانو واورئ! عجیـــبه غــوندې اسرار مې ولید
یوه ماشوم په قبــر ناســـته په چـــغار مې ولید

زه ور نږدې شــومه چې ولـــې ژاړې وجه څه ده؟
کړیده ځان ســره بې خـــوده په مـــزار مې ولید

ما ســره وه خوراکـــي شـــی ورته مې کېـــښودله
د ډېر ژړا نـــه پـه ځګېــــروي او ناقـرار مـــې ولید

نه شي لیـــده، نه اورېـــده، لګـــیا وو ځــانه سره
غرق بې خودي او پـــه جنـــونو کې بسیار مې ولید

بو مې تله کلـــي تـــه خپـــلوانو تسلیـــمي د پاره
راته معلــوم شو چـې مــور هـم نه لري زار مې ولید

داسې خلک ډېر دي قلمدوسته په دې خوار وطن کې
بله بې غـــوره داسې نشـــته چې سر کار مې ولـــید

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس چې ويلی شم، ليکلی نه شم
لاسونه رېږدي، ټيــــنګولی نه شـم

څه وکړم راغی بوډاتوب را باندې
په خپـــله ونـه درېـــدلی نـه شـم

مخـــکې مې لګـــولي چـــکرونـه
اوس بې لکـړه ګرځېـــدلی نه شم

د نعمـــــتونو د دنيا شـوم پـــرهېز
را باندې نه لګـي خـــوړلی نه شم

پخوا د ډېرې حوصـــلې خاوند وم
سخته خبـره اوس زغمـــلی نه شم

خپه شي خلــک که رښـتيا ووايي
زه قلمـــــدوست ځکه ويلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترګې لرې مســـتې شرابـــې لکه هغه
رخسار يې را ځلـــېږي ګلابـې لکه هغه

وربځې کمـانونه او بانـــه يې تېره غشي
خپل ميېـــنان کاندي قصــــابي لکه هغه

هغه فقيره نه ده د خـــوبانو شهزادګۍ ده
امـرونه په عاشـــق کـړي نـــوابي لکه هغه

د ډېر مودو راهيسې د وصال په انتظار وم
بيـــګا يې بوسـه راكـــړه ثوابــــې لکه هغه

په تمه د ديدن يې ډېر كسان ورته ولاړ وي
پر لاره چې بدلـــېږي نقـــابي لــکه هغه

وختونه دې لايه تېرېږي ګـوره قلمـــدوسته
نږدې ده تا نه جوړ شــــې ربابي لــکه هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ډوب یـــم په غمـو کې د اشنا، په تا یې څه
که یار کـــوي زما ســـره جـــفا، په تا یې څه

غمـــازه غلی کېـــنه زه و هغه ښـــه جـــوړېږو
که کېږي یا کـه نه کـــېږي پخـــلا، په تا یې څه

که وشي دیدن یا ونه نـه شي دا به مې نصیب وي
که ځان ســـره کړېـــږمه تنـــها، په تـا یـې څـه

کلی را باندې تنګه شوه مجنون سره یو ځای شوم
مسکن مې شوه که ځنـډه د بېـــدیا، په تا یې څه

ابـــادي د دنـــــیا واړه پـــه ګټـــه ده ولاړه
خیر ده که زما بـــرخه شـــوه ضـــرا، په تا یې څه

اسانه شاعـــري نه ده چـــوپ کېنه قلمـــدوسته
که وشـــومه د خلـــکو د خـــندا، په تا یې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن به مې ودان کـړه که زما په وس کې وای
ورک مې خاینان کـــړه که زما په وس کې وای

حقدارو ته مـــې حـــق به اخیستله له زور گیرو
شریعت به مې روان کړه که زما په وس کې وای

بازار کې گرځېـــدای نه شې د ښځو بیرو بار وي
ستر مې بیبـــــیان کړه که زمـــا په وس کې وای

مرغۍ غوندې قتلـــېږي انســـانان ډېره بې رحمه
قصـــاص مې قاتـــلان کړه که زما په وس کې وای

مامور چې جیگ منزل جوړوي څنگه حکومت دی
هر یـو نه مې پرســـان کړه که زما په وس کې وای

وړوکي کسان ناســـت دي د مشــــرانو په مقام کې
رخصت مې دا کسـان کړه که زما پـه وس کې وای

ولس نیمایي قتـل د افغـــان شـــو په جـگړو کې
ختم مې په یو شـــان کـــړه که زما په وس کې وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خلک یې د کـار او د روزګـــاره غـــورځولي
فېســـبوک به مې وران کړه که زما په وس کې وای

افغــان د بېــــماري ویـــروس یـــوازې دی رشوت
بندي مې فاعـــلان کړه که زمـــا په وس کې وای

ولور په خــــاطر ډېر ځـــوانان د لاســـــه مو ورکړي
ولور به مــــې ارزان کـــړه که زمـــا په وس کې وای

پیسو ته چې یې سپـــي د دښمـــنانو د دین مینځي
ماړه مې دا کـــسان کړه که زمـــا په وس کـــې وای

ددې وطـــن د هر یــــوه وګـــړي قلمـــــــــدوسته
پوره به مــــې ارمـــان کړه که زمـــا په وس کې وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا وکړه غوښه غرونـــه په شـتاب که دې په ياد وي
ښوروا دې وکړه خلکـو ته درياب که دې په ياد وي

وطن ودان هوسا و، وطنوال مو خوښ خوشحال وو
ناپوهه تا چې وکــړو انقـــلاب که دې په يـــاد وي

ظاهر پاچا په غرونو کـــــې يواځـــې ګرځــــېدله
ته وې په تکاوي کې په حجـــاب که دې په ياد وي

تعليم او تعــلم په ښـــه صــــــــورت ســره روان وو
د تا له برکـــــته شوه خــــراب کــه دې په ياد وي

لګهاو شهيـــــدان او يتــــــيمان شـول په وطن کې
د خپله کردو وايـــې په ځــــــواب که دې په ياد وي

تا را وســـــته فوجـــــونه د روســــــانو خپـل بقا ته
وطن يې کــــړه تالا لـــکه سېلاب کـــه دې په ياد وي

دينـــداره وطنـــوال مـــو د ټانګو لانــدې غوبل شول
چې هېڅ يې نه و کړی بې ثواب کــــه دې په ياد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطن شـو جهـــنم پــه وطنـــوالو ســــــتا د لاسه
څه لاړه پاکستان ته څــه کـــــولاب که دې په یاد وي

واک او صلاحـــــیت د وروســــــانو شــــو په لاس کې
هغه چې، نه يې ديـــن و، نه کــتاب که دې په یاد وي

تا ویلې چـــې رژیـــم مو تـــر قیامت ده پایېـــدونکي
باطل نظـــام دې و لـــکه حبـــاب که دې په يـــاد وي

پښتو مـــتل ده وايـــي چې په زور کلـــی نه کېــــږي
نو ځـــکه چې ونه شـــوې کامیــــاب که دې په یاد وي

ظالـــمه! هـــا ظلـــمونه چې تـــا وکــــړه په دې خاوره
الله به وکـــړي تا ســـره حســـاب که دې په يـــاد وي

صـوفي، حاجـــي، مــــلا خو ســـتا کلکه دښمـــنان وو
چــــې واړه دې کړه لانــــدې د تـــراب که دې په یاد وي

سوچه مسلـــمانان دې د اســـلام په تور بنـــدي کړل
تر اوســـه لادرکـــه دي نايـــاب کـــه دې په يـــاد وي

مغـــرور وې کبـــرجنه د هېـــــچا پــــــروا دې نه و
چې څښــــله دې بندي مخـــکې شراب که دې په یاد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نانزکه د دښــمن وې خپــل وطـــن دې کړو برباده!
کورونـــه دې هـــوار لکه ســـراب کــه دې په یــاد وي

دا زما لیـــدلی حـــال و چې مـــې ولیـــکه یارانو
په یــادول یــې کېـــږمه بیـــتاب کـه دې په یـــاد وي

وطن خراب ویجــــاړ شو له بنســـته قلمـــــــدوسته
که نه چــې لـــکه ګل و د ګــلاب که دې په یـــاد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

پر ما یې خیال نشته بې حـده زوروه ده
څه وکـړم چـاره څه ده زما نه مـروره ده
په عاشقـــۍ کې به کړېږې
په شان د شمعې به ویلېږې
دیدن که ونه شي بېلتون یې خوندوره ده
څه وکړم چاره څـه ده زمـــا نه مـروره ده
ډېره حســـینه ده بې باکه
د زړه په وړلو کې چـالاکه
لا خو وړه ده که نه ډېره میـــــنه وره ده
څه وکړم چاره څه ده زما نه مــروره ده
زه مزدوري به یې د پلار کړم
دا خپله حق به ورنه ځار کړم
ما سره نه غږېږي ډېره غوســـــه وره ده
څه وکړم چاره څـه ده زما نه مروره ده
د جنکیـــو ښاپـــېرۍ ده
او د خوبانو شهزادګۍ ده
ډېره نیازبینه د مــــورجانــې بختوره ده
څه وکړم چاره څه ده زمـــا نه مروره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بشر رنګ يې لکه ګل دی
خوږه وينا يــې د بلبل دی
چې روانيږي ته به وايې چې کوتره ده
څه وکړم چاره څــه ده زما نه مروره ده
ډېره زيرکه ده هوښياره
ښه مسلمانه ده دينداره
د قلمـــدوست په طبعه ډېره برابره ده
څه وکـړم چاره څه ده زما نه مروره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوی فلسفي شاعر «غني خان» شعر نه په الهام سره!

دنـیاوالو! کـوي واړه دنـیا ســـره خبرې
تاجر د زمانې کــوي ســـودا ســـره خبرې

مېین کوي په خـــیال کې د اشـنا سره خبرې
مخمور کـوي هـر کله د مـیـــنا سره خبــرې

(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)
بهار د هر انســان کوي خـــــزان سره خبرې

اهونه د مظلـــوم کوي تـــوپان سره خبرې
مجنون کـــوي په مینه بــــیابان سره خبرې

کاندي هر لېــونی د خپــله ځان سره خبرې
(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

محبوبه کړي عاشـــق ته په قرار ســـره خبرې
شهید د وطن کانــــدي د مــــزار سره خبرې

په حق باندې منصور کـوي د دار سره خبرې
عادل به خامــخا کـــوي غـــدار سره خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خو يو ته يې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

***

سترگې د اشـــنا کـــوي بادام ســـره خبرې
کارونه د هر چا کـــوي انجـــام سـره خبرې

ژوندون د هر انسان کـوي ايام ســـره خبرې
شعرونه د شـــاعر کـــوي الهام ســـره خبرې

(خو يو ته يې چې ته نه کوې زما سره خبرې)
هر څوک کـــوي په خپله استدلال سره خبرې

موسم د پســـرلي کـــوي نهـــال سره خبرې
خاين به خامـــخا کـــوي وبال ســـــره خبرې

تعصب د ژبې کانـدي استـــــقلال سره خبرې
(خو يو ته يې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

پاچا کوي د تخـــت او د نگـــــين سره خبرې
غمجن کوي هر کـــله د غميـــــن سره خبرې

دنياوالو پوزېښـــــن و پوستـــــين سره خبرې
ما کړې قلمـــدوسته په يقيـــن ســــره خبرې
(خو يو ته يې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که رښتيا وايـمه سر به مـې په دار شي
که چـوپ کېـنمه زړگی مې ناقرار شي

ځيــنې خلک په رښتيا باندې خپه شي
نو حـيران يمه چې څنگه به اظهار شي

دنــــيا ډک دی د غمـــونو عزيـــزانو
هغه پوه ده چې دنيا ځينې بېزار شـي

تر پرون خو دې بايـــسکل نه و زړگـــيه
دا دولت دې کړه له کومه بيا په قار شي

حکومت دی خـوبـولـی کــار دې وکړه
نو طالع او بخـت چې کله بـه بيدار شي

وطنوال مـو د بهــر بنـــدي خـــانو کې
څه بلا غواړې وطن کـې که يـې کار شي

خـانـان واړه يـــو تـــر بلـه ســره پـالـي
خو غريب سړی د دوی د سـترگو خار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړګلوي خو بيخي نشــته ده په موږ کې
ورونه يو بل ته بـيا زيږ لـکه ښــامار شي

که يې ګټــه وي د حـــق پــه طـــرف اوړي
په تاوان کـــې بيا د حق ځــينې انکار شي

نارېـــــنه واړه د ښــځې غلامـــــان شـــول
يو په سلو که خــادم د مـــور او پلار شــــي

چا ويل چې پـــوخ کـــورونه نه جـوړېږي
د معـــاشه مـــا ليـــدلی چې هـــــزار شي

دلته هر څه چې کړې، وکړه قلمـــــــدوسته
نر هغه دی چې بـــيا هلته په ګفــــتار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنیا مخکې ده روانــه مــوږ د شـا په لـور روان یوو
هغوی زموږ په شان دي مونږه هم د دوی په شان یوو

ورک یـــوو په دغـــه کې چې د فلانکي بابا لمسی یم
قومونه مختـــلف یـــوو خـــو یو بل ســـره وران یوو

رحم او شفقـــت د سره نشـــته ده پـــه مـــوږ کې
د ورور په دښمـني کـــې ځکـــه واړه باتـــوران یوو

دنیـــاوالو سپـــوږمی ته له کـــماله رسېـــدلي
مشـــران مو وو خایـــن که نه همزولی د جاپان یوو

ابـــادي د وطـــــن په اجتـــماع کېـــږي یـــارانو
د تورې خاوندان یوو، خـــو یو بل ته بدګـــومان یوو

تر څو چې نه شو یو مـــوټی دلداره قلمـــــــدوسته
همدغســـې بې وسه خـــوار او زار به په جهـــان یوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په غم کــــې د وطــن يــمه انــګار سره تړلی
احساس مې داســې وي لکه ښــامار سره تړلی

چې وينمه د ســترګو نه مــې وينـــې را بهېږي
چبې د خـــزاني چـــې وي غـــدار سره تړلی

وطن د ابــادي د پـــاره يـو هـم نـه را درومي
هر يو چـــــې دی راغلـــی د ازار ســــره تړلی

وطن مو کړه بربـــاد په ځان ځاني او تنبلي کې
ډېر کم به شي پيـــدا چې وي د کار ســــره تړلی

هغه نه مې قربان کړې چې خادم د خپل وطن وي
لعـــنت شه په هــغه چې وي اغــيار ســره تړلی

د کـاره غـــورځېدلی يــم کونجکه مې شوه برخه
خوښ يـــمه قلمدوســـته د اشـــعار ســره تړلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مـــې رانه ورکه ده د چا سره به وي
بلد نـــه و بـل چا ســـره د تا ســــره به وي

خوښـــې وه تربنه پاتې سرګردانه ګرځېدله
بې تابـــه یار غمو کې د سودا ســـره به وي

ناروغـــو ته دوا او طبیـــبانو سره شته ده
زمـــــا د زړه دوا د مســـیحا ســــره به وي

ډېر لرې پسې مه ګرځه که یار غواړې زړګیه
فېسبوک کې میـــلاوېږي خو جفا سره به وي

وختونه په عشـــرت کې تېـــروه زما دلبره
غمــــونه د دنـــــیا واړه زمــــا ســره به وي

چې راغللې دنیا ته قلمدوســــــــته ژړېدلې
بیا تګ دې هم دغســـې د ژړا ســــره به وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زوی چې د پلاره مـرور شـــي سړی څـــه ووايي
سبا بېګاه ورتـــه ببـــــر شـي سـړی څـــه ووايي

په امېدو چــــې وي لوی کړی په اخر کې ځينې
بيا مور او پـــلار ته درد ســـر شي سړی څه ووايي

د ولس مينديې خپــــــل عورته بانـــــدې نه بدلوي
ورته خـواږه لکه شـــکر شــــي ســــــړی څه ووايي

نه ماشومان يې په خوله کېږي نـه يې انړندې مني
وخت يې ترخه لكـــه د زهر شـــــي سړی څه ووايي

د زوی له کوره چـــې مجبور شـې نو په ډکو سترګو
په بې وسی کې چې بهــــر شــــي سړی څه ووايي

چې خپل پردي شي قلمدوسته بيا به چېرته لاړ شي
چې عاشــــورا ورته اخـــــتر شي ســـــړی څه ووايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستزاد

گوزاره سخـــته ده وطن کــې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
مشران يو بل سره په جنگ دي
واړه غوښتــونکي د اورنگ دي
خلــک د دوی د لاسه تنگ دي
زمونږه سا نشـــته بدن کې ســــړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې ســړی چېرته لاړ شي
درس او تعليم نشته مکتب کې
شاگرد ناکـــام وي په ادب کې
د مور ســـره وي په غضب کې
فېسبوک سره وي په فتــن کې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفــن کې سړی چېرته لاړ شي
ټول وطنـــــوال مو پرېشان دي
د جنگ سره لاس او گرېوان دي
واړه وطـــن نه گــــرېزان دي
جامه يې نشته ده په تن کې ســړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول باتوران مو شهيدان شول
کورونه ډک د يتـــيمان شول
مشران مو واړه غاصـبان شول
خوندونه نشته په چمن کې ســـړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
دا پوډريان هم انسانان دي
ښارونه ډک د سايـــلان دي
بې کفايته مو مشـــران دي
ډېره سوکه ده په ګفتن کې ســـړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
چې کور کهول يې ورته اور شي
چې خپل اولاد ورته تـربور شي
چې وي بې تابه او رنځـور شي
چې وخت تېر نه شي په مسکن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـــن کې ســـړی چېرته لاړ شي
ننګ او غيرت مو ولې ورک شو
ها اسلاميت مـــو ولې ورک شو
شمله او پت مـــو ولې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازاري ښځې شوې فېشن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
یو کال مامور د یو دفتر شي
مالک د کور او د موټر شي
واړه چوپړ یې په نوکر شي
ډالر چې راوړي په لمـن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
کوم چې وطــــن سره جـــفا کړه
د وطن مـال یې چــــــور تالا کړه
چې خپل ژوندون یې ښه هوسا کړه
ژوند تېروي اوس په لندن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي
ګورئ! ظالــــــم مو امران دي
ډېره زړه سخـــته بــــدایان دي
پر مونږه ښځـې حاکــــمان دي
دې نه چې ښخ وي په مدفن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفــــن کې سړی چېرته لاړ شي
هغوی چې پـــوه او صادقان دي
ډېر په بد حـــال او په خپګان دي
د خپل ژوندون پورې حیران دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تل مدام وي په محن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي
په قلمدوسـت وختونه تېر شو
د قيامــــــت ورځ يې هېر شو
اوس خو مرګی ورنه چاپېر شو
که ور په ياد شي ځنګدن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما درته مخــکې وو ویــلې خو تا نه منله
چې نازېــدې زړګیه هغه باندې غل وخته

هغه په لاس چې مې اشنا ته پیغامونه لېږه
له بده بخـته د اغــیارو ســره مــل وخته

د مالګې قـدر پـاتې کېږي نه د هېڅا سره
هغه چې تا صـفت کاوه ګوره په چل وخته

ما چې کلونه په هغه باندې خواري کړې و
نورو ته خــورې لکه عسل ما ته حنظل وخته

پیسو لپــــاره تر لنـــــدنه سفـــرونه کوي
لمانځه لپاره تر جومـــاته پـورې شل وخته

چې مې د زړه په کور ساتله قلمدوسته ګوره
زما د مــرګ لپاره ځنـــــګه په مورچل وخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په خــاطر مـــې يو کتاب ليکلی
څه مې په ويښه څه په خواب ليکلی

د اننــګو نه تــر بـــڼو پـــورې دې
جدا جدا مې فصــــل و باب ليکلی

ياد يې پخير وي د ځــوانی وختونه
د تېر وختـــو مې د شـــباب ليکلی

چې ښه ولګـــې د اشـــنا په طبعه
په اهنـــګو مـــــې د رباب ليـــکلی

سترګې کمزورې شوې لاسونه ريږدي
دا مـــې څـــو بيـــته په عذاب ليکلی

خو مه يې ليکه قلمــــــدوسته کنه!
د رقيــــبانو مـــې ځـــواب ليکلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسي هينداره

ولس د تباهۍ په لـــور روان دي خـــدايه خير
وختونه چې تيرېـــږي په تاوان دي خـداى خير

په هر څه باندې ويـنه د انسان ډېر قيـــمتي وه
اوس هغه هم د بوســو نه ارزان دي خـدايه خير

د تا په کور کـــــې څو رنګــه خواږه پخول کېږي
ګاونډ دې وچ ډوډۍ پورې حيران دي خدايه خير

انسان ته امنيت چې لــوى نعـــمت دى د الله نه
چې نشته امن خلـــک پرېـــشان دي خدايه خير

لري دوه مخــــونه چې هر څوک دي په نړۍ کې
يو مخ د تا په لــوري بل پنـــهان دي خداى خير

شريعت کې دوې ښــځې يو ســړي ته برابر شي
عجيبه ده چې ښځـــې قاضـــيان دي خدايه خير

ولس خوراکی قـــتل په جګـــړو شول بې مفهومه
کورونه کوڅې ډک د يتـــيمان دي خـــداى خير

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران او د خانان زامن، ډاکـټر او ماسـټران شول
چې مري واړه کم بخته غريـــبان دي خـــداى خير

سړي په ښځو بانـــــدې قاعـــــدان دي خلق شوي
پر مونږه باندې ښـــــځې حاکـمان دي خداى خير

هر څوک چې دې وطـــن سـره جـــفا کوي يوازې
د زړه وينه خـــــــوراک د شاعــران دي خداى خير

وړوکي کســــــان ناســت دي د مشـــرانو په مقام کې
واکدار ددې وطـــن چې ماشــومان دي خـــداى خير

بې چاره قلمدوست چې خپل ژوندون پورې حيران دى
لا هـــم ور باندې خلــک بد ګــومان دي خـــدايه خير

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن ګلستان

يادېـــږي دې وطـــنه ګلســـتان وې په نړۍ
زانګـــو د مېــــړنو قهـــرمانـــان وې په نــړۍ

هغه چې سومنات يې د اسلام په برې مات کړه
ټاټوبی د محمود غـــوندې شاهان وې په نړۍ

تش لاس سره انګــــرېز دې وشــړلی له لمنه
خاوند د لوی غيـرت او د ايـــمان وې په نړۍ

په بدو سترګو هېڅوک درته بد کتلی نه شوای
مدفن د زورګيــــران او غاصـــبان وې په نړۍ

سقراط او اپلاتـــون که په بهـر کې عالمان نوو
ته مور د مــــولانا غــوندې بچيان وې په نړۍ

دوستانو ته خـــوږه وې او پسـته لکه اوبه وې
غلـيم ته لکـه تـندر د اســـمان وې په نـــړۍ

بېټک په ټول جهان کې د مېـــلمه د پاره نشته
يـوازې مېلـــمه پـالـه مهـــربان وې پـه نـړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

درسـونه د عـبرت دې فرعـونـانــو ته ښـودلي
سبـب د تبـــاهۍ د وروســـان وې پــه نـــړۍ

مشران دې خاينان وو چې تر اوسه يې بې وسه
که نه چـــې ته همــزولی د جـاپان وې په نړۍ

ديني تعلـيم چې تا ته کـوي دا عجيبه کار دی
د هنـــد او پاکه مخـکې مسلـــمان وې په نړۍ

دا ســـتا د ابـادۍ فکــر مشــــرانو سره نه وو
که نه چې ته خـاوند د ښـه پـــوهان وې په نړۍ

نو څومره صفـــتونه چې ستا وکړي قلمـدوسته
زرها کـــــرته مخــــکې د بــــيان وې په نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیني وصیت

د جــهل په ظلـــمت کې چراغـــونه عالمان
ګلشن کې د توحیـــد واړه قـــراء دي بلبلان

په دین چې کــومه امر او یا نهـــې ده لیکلې
عالم دی په هغــه بانـــدې د نـــورو ترجمان

مقام یې دومره جـیګ دی تر عابد او د ذاهده
خوبـــونه د عالـــم او عـــبادت د عابـــدان

چې مخ ته یې کـــتل په عبادت کې حسابېږي
د علـــم برکـــت ده د الله ورتـــه احـــسان

عادي ســـړی که مړ شي خپلوان ورپسې ژاړي
عالم پســـې به وژاړي دا ځمـــکه و اســـمان

نور خلک په محشر کې به په غم د خپله ځان وي
عالـم به شـــفاعت وکـــړي د ډېــــرو مجرمان

په خپـــله عالـــم نه یـــمه خـادم د علـــماء یم
د دوی له برکـــته کـه مــې وبـــښي سبـــحان

مخ توری قلمـــدوست درته ای ربه خجـــالت یم
معاف مې کـړه خـــاونده له عـــذابه د نیران

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدينه

وربېـــږي رحمـــــــتونه د الله پـــه مديـــــنه
قبلـــيږي دعـاګانــــې د هـــر چـا په مديـــنه

محشـر کې به ونه ژاړي چې کړی ندامت وي
توبـــې ور ســـــره کــــړې وي ژړا په مديـــنه

هر څوک چې ورته ور شي بېنوا نه پاتې کېږي
غمخـــــور د ټول امـــت دی پادشــــا په مدينه

چې تېـــر د مور او پلاره شول خپل امت د پاره
رحمـــــت د عالـــم فخــــر د بـابـا په مديــــنه

عاصي د سلو کالـــو چې دربار لـــره يې ورشي
ماشوم غونــــدې شي پاکه بې ګـــــنا په مدينه

اخلاص سره که ورشي مدينې ته قلمـــــــدوسته
مطلوب به دې حاصـــل شي خامخـــا پــه مدينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا غوندې وي

هغه چې يــار او مور و پلار لــري پـاچـا غـوندې وي
چې څنګ کې ښه زوی خدمتګار لري پاچا غوندې وي

تر اوسه پــــورې په دنــيا بانـــدې څوک نه دي ماړه
چې د مـاښـام او د ســــهار لـري پـاچـا غـونـدې وي

څوک چې نه اړ وي نه مخـدوم وي نه خادم وي د چا
چې اسوده شانتې روزګـــار لـري پـاچـا غـونـدې وي

چې نه رشوت خـــوري نه ضـرر رسوي خلكـــو ته بس
نو چې حـــلاله كار و بار لـــري پـاچـا غـــوندې وي

پاچـا په زوره حكـــــومت كــوي په خلكـــو بانـــدې
څوک چې عزت لـــري، وقار لري پـاچـا غـونـدې وي

د پـاچـاهـي عمـــر خو كـــم ده لكـــه باد تيــــرېږي
چې قلمدوست غــوندې اشــعار لري پاچا غوندې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستزاد

وطنه لاړ شو کوم وطن ته چې امنيت وي هلته
اخ و ډب نه وي يو د بل سـره الفـت وي هلته
بې غـمه ګرځـي قاتلان
د هـره قيـده په امـان
حامي يې وي يو قوماندان
لاړ شو يو ځای ته چې احکام د شريعت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـو د بـل سـره الفـت وي هلته
دلته هر يـو چې وينې غل دی
تر لاس رسی پورې معطل دی
اور د نفـاق په موږ کې بل دی
که خدای وکړي چې بېـداره حکومت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـو د بل سـره الفـت وي هلته
د چرس پوډر ګرم بازار دی
دلته خو ورکه کار و بار دی
خلـک د لـوږې په فرار دی
ور درومي هلـته که يـو څه معيـشيت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـو د بـل سـره الفـت وي هلته
ارامي نشـــته په وطن کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک روان دي په فتـــن کې
زندګي غواړي په لنـــدن کې
دين پسې نه ګرځي يو څه غوندې راحت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
زامن پلـــــرونو ته تـــوربور دی
په خپل ځواني پورې مغرور دی
خوارکي پـــلار ورتـــه مجبور دی
هلتـه چې قدر د مشـــران وي اطاعـــت وي هلته
اخ و ډب نـه وي يو د بـل ســـره الفـــت وي هلته
شـــته دې واړه چور تالا شوه
څه په تـــياره څه په رڼا شوه
چې له طـــرفه د هر چا شوه
نه زورور وي نه مظلـــوم وي صـــداقت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
دومره دولت له کومه کيږي
په کمپايـــنونو چـــې لګيږي
يا مارکيټونه چـــې جوړيږي
لاړ شو يو ځای چـــې نه رشوت نه خيانت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
ډک وي د ښـــځو نـــــه بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره کوڅــه کــې بې شمار
عاشـــقان وژنـــي په زار زار
لاړ شو چې لږ څه غونډې پټ وي او غيرت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
کوڅې کړې بنـدې کـثافاتو
ښاروال ويــده ده په خيالاتو
نو مسوول څـوک ده د حالاتو
لاړ شو يو ځای ته چې بوی نه وي نظافت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بــل ســره الـفت وي هلته
پوهه تعلـيم مو اسماني شوه
ټول د جـنګونو قرباني شوه
په ملک خـپوره ناداني شوه
که مو نصيب وي چې لــږ پــوهه معـرفت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بـل ســره الفــت وي هلته
دو ځلوېښت کاله کېږي جنګ دی
ټـــول پلانـــونه د فـــرنګ دی
کال چـې تېرېږي په بل رنګ دی
نه جـــنازې وي د ځــوانان نه مصــيبت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل سره الفـــت وي هلته
پرهار پرهار شـولې وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزار مزار شـــولې وطنه

ډېر ناقرار شـــولې وطنه

د قلمــــــدوست سره به څو چې عدالت وي هلته

اخ و ډب نه وي يـــــو د بل ســــره الفت وي هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

داسې نه ده چې تمـــام عمر به خاندې
دا خنـــدا به درتـــه زړی د ژړا شــــي

څوک چې ډېر خاندي مستی کې عزیزانو
خپل خنـــدا ورتـه فـوجـونه د بلا شــي

د دنـــیا په راشـــه درشـــه مـه نـازېږه
تـر پـــرونـه و پـاچـا ســـــبا ګدا شي

و هر چـــا ته خپل عــمل د لارې مل دی
چې هر څــــه دې وي کـرلی درته ها شي

په هېچا بانـــدې زیاتـــي مه کوه ګـــوره
کلـــه وار د ادې کلـــــه د ابـــا شــــي

خاین هر څومره چې پــټ کړي خیانتونه
بیا یې وګوره مخ تــــوری وی رســوا شي

په دنـــیا پـوري زړه مـــــه تـړه دلبره
ژرنده ګرې هم کېدای شـــي چې پاچا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـد مــرض دی ځان ځانـــي او نفاق ورونو
په هر مـلک چې دا مــرض ګډ شي تبا شي

چې فاســد ده حکـــــــومت شریعت نشته
نو په هـر ځـــای کې قتـــــلونه بر آلا شي

بې رشوته هیــځ کار نه کیــږي دولت کې
دا تورتـــم بـــه پـه افغـــان کلـه رښا شي

یو دوه کالـه چـې مـامـور د یو دفـــتر وي
بیا خاونـــد د مـــارکیـــټو او کــــرولا شي

د وطـــن به غــم نـــږدې ده لیــونی شې
قلمــــــــدوست به فارغ کله د ســـودا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته څه پوهېږې جـدايي کې څه پر ما تېـــــرېږي
شپې مې واړه تر ســـــهاره پـــه ژړا تېـــــرېږي

زه يې په غم کې تر ســـــــهاره تېــــروم په ويښه
رقيب سره زمـــا د قصــــــده په خــــــندا تېرېږي

يوه خولګۍ باندې چــې راکړله خپه غوندې شوه
سړی چې ميــــنه کـوي خــود به د دنيا تېرېږي

کله به غم وي په سړي کلـه خــــــوشحاله ګرځي
څوک دې دا نه وايي پر ما ده پــه هر چا تېرېږي

وخت د اوبو په شان روان دی خپل مزل په لورې
چا تـــه ثواب شـــي په چـا بانـدې په ګنا تېرېږي

چا ته څو رنګه خوراکــونه وي پـــه مخکې ايښی
په چـــا تـــش لاس په امېــــدونو د ســـبا تېرېږي

څـــوک تر ســـهاره په نشـــه کې د شرابو ډوب وي
په چا تمامه شـــپه لاســـونه په دعـــا تېـــرېـــږي

د دنيا ژوند دې غلـــط نه کـړي قلمـــدوسته ګوره
څنګه چې تېر شو په عالم داســـې پر تـا تېـــرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

رقیـــب ورته جــوړ کړی دسیـــسه ده په دروغو
چې ورځ په ورځ کمـــېږي اعتـــبار د قلمدوست

خیر دی چې اوس زوړ شوی په لکړه باندې ګرځي
ځـــوانی کې ما لیـــدلی و رفتـــار د قلمدوست

دوستان تښتي پیـــري او بې وسی کې له هر چا نه
که نه چې مخکې جــوړ و ښه بنـــډار د قلمدوست

یاران ورنه چاپېر لکـه مــچان وو پـــه هستی کې
اوس وینمه ســوړ شـــوی دی بازار د قلمدوست

هر زخــم تــه دوا د طبیـــبانو ســره شـــته ده
میـلاو نه شـــو دوا د زړه پـــرهار د قلمـــدوست

که ښه را سره کړې دغه یې وخـــت دی که پوهېږې
بیا مــه لګوه شمـــعې په مـــزار د قلمـــدوست

مسکن مې شوه کونجکه د نصیـــب سره په جنګ یم
شپې داســـــې تېـــرېږي تر ســـهار د قلمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل چې بـــوډاتوب کـــې لږ بې غمه اسوده شم
کم نه شـــــو د اوږو نه کلـــه بار د قلمـــــدوست

زمانـه بــــې وفا ده او یـاران یـې مطلـــبي دي
یو نه شــــو د الله لـــپاره یـــار د قلمـــــــدوست

هـغه د زړه له حـــاله څه پوهېــــږي نا لیـــدلی
یا دا چې به لوســـــتلی وي اشـــعار د قلـمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

د ډېره خوشحالي نه په جـامو کـې نه ځايېدم
ديـدن وعـــده دې کـړی و جـانـانـه بـرايي

پوه نه شوم چې غفلت و که دې هېر کړمه دلبره
تېر شو ما بانـدې سخـتـه بې لـه تـا نـه برايي

زړګی مې تر سـهاره کـړېده درپـسې ياره
د زړه دنـيا مې و درپـسې ورانه بـرايي

لاره مـې در څارله تر سـهاره خـو رانغلې
اسوېـلې مـې خـتله تر اسـمانه برايي

تنګ شو را بانـدې کور او کلي ووتم بېديا ته
طاقت او صبـر تللی و لـه مـا نـه بـرايي

لښکر دې د غمونو چـې راغلـی وو تنها وم
کاش! تلمه قلمـدوست سره ای ګـرانه برايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادښت:

ددې کتاب ليکل شوي شعرونه د «جمهوريت» دورې تر پايه ويل شوي دي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library